

ಚಂದ್ರಮಾಮು

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

1st OCT. 87

6

ಬರುಮಾನ
ಪಡೆದ ಶೀರ್ಷಿಕೆ

ನೀರಿನಡೆಗೆ

ಕಳಿಸಿದವರು :
ಎಚ್. ಸಂಜೀವರಾವ್, ಸುರತಕಲ್ಲು

ದೀಪಾವಳಿಯ ಆಕರ್ಷಣೆ

ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರತಿಗಳು, ಸುಂದರ ರೇಖಾಚಿತ್ರ ಮತ್ತು ತ್ರಿವರ್ಣ
ಚಿತ್ರಗಳು, ಕಥೆಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆಕರ್ಷಣೆಗಳೊಂದಿಗೆ

ಹಿಂದಿ ಚಂದಮಾಮ
ದೀಪಾವಳಿ (ನವಂಬರು) ಸಂಚಿಕೆ

ಹೊರಬೀಳುತ್ತದೆ. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಿದ್ದರೂ ಸಂಚಿಕೆಯ ಬೆಲೆ
ಮಾತ್ರವೂ 6 ಆಣೆಗಳೇ.

ಉಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದಿದ್ದರೆ ಈ ಉತ್ತಮ ಸಂಚಿಕೆ ದೊರಕದೇ ಹೋಗ
ಬಹುದು. ಅದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿಗಾಗಿ ಈಗಲೇ ನಿಮ್ಮ ಊರಿನ
ಏಜಂಟರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಇರಿಸಿರಿ. ಇಲ್ಲವೇ ಇಂದೇ ಚಂದಾದಾರ
ರಾಗಿರಿ. ಜಾಹೀರಾತುಗಳಿಗೆ ಈ ವಿಶೇಷಸಂಚಿಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ
ಸಂದರ್ಭವಾಗಿದೆ.

ಚಂದಮಾಮ ಸಬ್ಬಿಕೇಷನ್ಸ್
ವಡಪಳನಿ ಫೋಸ್ಟ್ :: ಮದರಾಸು - 26

ಡೋಂಗರೇ ಬಾಲಾವೃತ

ಇದು ಸೊರಗಿ ಕಡ್ಡಿಯಂತಾದ ಚಿಕ್ಕ
ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ವುಷ್ಟಿ
ಯನ್ನೂ ಬಲವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ.
ಇದರ ಸೇವನೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳ
ಹಲ್ಲುಗಳು ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಹೊರ
ಬೀಳಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಗ್ರಾಮಫೋನ್‌ಗಳು, ರಿಕಾರ್ಡುಗಳು, ವಗೈರೆ
ಲಕ್ಷಾಂತರ ಸ್ಟಾಕ್ ಇವೆ. ಕೆಲವು
ಕನ್ನಡಸೆಟ್ಟುಗಳು

9 ಪೂರ್ವಿರಾಮಾಯಣ	ಬೆಲೆ 27/-
7 ಜಗತ್‌ಜ್ಯೋತಿ ಬಸವೇಶ್ವರ	" 21/-
4 ಸತ್ಯ ಹರಿಶ್ಚಂದ್ರ	" 12/-
4 ಕೃಷ್ಣ ಲೀಲಾ	" 12/-
4 ಶ್ರೀನಿವಾಸಕಲ್ಯಾಣ	" 12/-
3 ಪ್ರಹಲ್ಲಾದ	" 9/-
3 ಸಾವಿತ್ರಿ	" 9/-
6 ಜಗನ್ನಾಥನಿ ಪಿಲ್ವರಿಕಾರ್ಯ	" 24/-

ಇತರ ನೂರಾರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾದ
ರಿಕಾರ್ಡುಗಳೂ ಇವೆ. 8 ರಿಕಾರ್ಡುಗಳಿಗೆ
ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಆರ್‌ಡರ್ ಮತ್ತು ಆಡ್ವಾನ್ಸ್
ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ಫ್ರೀಡಿಲಿವರಿಕೊಡುತ್ತೇವೆ.
ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳ ಲಿಪ್ಪುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾಂಪು
ಕಳುಹಿಸಿದರೆ ನಿಗಾ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ.

ಸೀತಾಫೋನ್ ಕಂಪೆನಿ, ಬೆಂಗಳೂರು-2.

ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದುವು
ಯಂ. ಎ. ಪಿ. ಸ್ವೀಟುಗಳು

M.A.P. INDUSTRIESMADRAS-21.

ಯಂ. ಎ. ಪಿ. ಇಂಡಸ್ಟ್ರೀಸ್ ಮದರಾಸು-21.

ಗ್ರೈಪ್ ಸಿ ರ ಪ್ - ಎ. ಟಿ. ಎಲ್.

ನಿಮ್ಮ ಮುದ್ದು ಕಂದನ ಅಜೀರ್ಣ ವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು
ತಡೆದು ಆರೋಗ್ಯ ಕಾಪಾಡುವ ಅಮೃತವಾನ್.

ತಯಾರಕರು :

ದಿ ಮೈಸೂರು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಆಂಡ್
ಟೆಕ್ನಿಂಗ್ ಲ್ಯಾಬೋರಟರಿ, ಲಿ.,

ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ - ಬೆಂಗಳೂರು - 5

ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಲ್ಲೂ
ದೊರೆಯುತ್ತದೆ

ವ್ಯಾಪಾರದ ಗುರುತು

ಗ್ರೈಪ್ ಸಿ ರ ಪ್

ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯವೇ ಜೀವನ

ಅರ್ಥಾತ್

ವೀರ್ಯನಾಶವೇ ಮೃತ್ಯು !

ವೀರ್ಯನಾಶದ ಕಾರಣ, ಲಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಧೃಢ
ಕಾಯರಾಗುವ ಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವ
ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಪುಸ್ತಕ ! ಓದಿ ಧನ್ಯರಾಗಿರಿ !

ಬೆಲೆ : ೩-೦-೦ (ಅಂಚೆ ಸೇರಿ ೩-೨-೦)

ಉದರದ ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು

ಸ್ನಾಯುಬಲ ಸಂವರ್ಧನೆ !

ಹೊಟ್ಟೆಯ ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವ
ಮತ್ತು ಆರೇ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನಾಯುಬಲವನ್ನು
ಗಳಿಸುವ ಆನೇಕ ಉಪಾಯಗಳೂ ನೂರಾರು
ಯೋಗಾಸನಗಳೂ ಇದರಲ್ಲಿವೆ.

ಬೆಲೆ : ೨ ರೂ (ಅಂಚೆ ಸೇರಿ ೨-೨-೦)

ಇನ್ನೂ ಆನೇಕ ಪುಸ್ತಕಗಳಿವೆ. ಕ್ಯಾಟಲಾ
ಗಿಗೆ ಎರಡಾಣಿ ಅಂಚೆಚೀಟಿ ಕಳಿಸಿರಿ.

ಸಮಾಜ ಪುಸ್ತಕಾಲಯ, ಧಾರವಾಡ

ರೌಂಡ್, ಬಾದಾಮಿ, ಕಾಫಿ, ಚಂದ್ರಹಾರ
ಗಳು, 24" ಒಂದೆಳೆಗೆ ರೂ. 11/- ಕರಿಮಣಿ
ಜೈನು 18" 1ಕ್ಕೆ ರೂ. 5/- 800 ಡಿಜೈನು
ಗಳೆ ಕ್ಯಾಟಲಾಗು ಉಚಿತ. ಪ್ರೀಸ್ಟೇಜು 1/-

ರಾಜಾ ಗೋಲ್ಡ್ ಕವರಿಂಗ್ ಕಂಪೆನಿ (ರಿಜಿ.)

ರಾಜಾ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ಸ್; ಮಚಲಿಪಟ್ಟಣ.

ವ್ಯಕ್ತಿ ಬೇರೂರಿತು ಕೂಡ ದೊರಕುತ್ತದೆ

ಆಂಧ್ರಾ ಇನ್ಸೂರೆನ್ಸ್ ಕಂಪೆನಿ, ಲಿಮಿಟೆಡ್ ಮೆಂಬರ್‌ಶಿಪ್‌ಪಟ್ಟಿ - 1951 ರಲ್ಲಿ

2 ಕೋಟಿ 15 ಲಕ್ಷ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ನಿಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಸಹಕಾರ
ಆದರಾಭಿಮಾನಗಳನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬಯಸುತ್ತ ಮುಂದರಿವೆ ವಿಮಾಸಂಸ್ಥೆ.
ಲಾಭಕರವಾದ ವಿಜ್ಞಾನೀಯ ಶರ್ತ

ಬೋನಸ್ ವರ್ಷಕ್ಕೆ 1000 ಕ್ಕೆ ರೂ. 9.

ಅನುಲಿಪ್ತರಿರುವ ವಿಮೆಯ ಮೊತ್ತ

ರೂ. 9 ಕೋಟಿ.

ಅಸ್ತಿಗಳ ಮೊತ್ತ

ರೂ. 2 ಕೋಟಿ.

ವಾರ್ಷಿಕ ಆದಾಯ

ರೂ. 60 ಲಕ್ಷ.

ಜೀವ ವಿಮೆಯೊಂದಿಗೆ ಅಗ್ನಿಪ್ರಮಾದ, ವೋಟಾರ್ಸ್, ನೌಕಾ ವಿಪತ್ತುಗಳು ಮೊದಲಾದ
ಇನ್ನಿತರ ವಿಮಾನ್ಯಾಪಾರವುಕೂಡ ವಿಜಯಪ್ರದವಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ನಮ್ಮ ಅಭೀಷುಗಳು

ಮದ್ರಾಸು, ಬೆಂಗಳೂರು, ಕಲ್ಕತ್ತಾ, ನಾಗಪುರು, ಬೆಂಗಳೂರು, ಬೆಳಗಾಂ,
ಅನಂತಪುರ, ಸಿಕಂದರಾಬಾದ್, ಕೊಯಮುತ್ತುರು, ಬರಹಂಪುರ, ಎರ್ನಾಕುಲಂ,
ಬೆಜವಾಡ್, ರಾಜಮಂಡಿ, ಗುಂಟೂರು, ಜಂಷೆಡ್‌ಪುರ, ವಿಶಾಖಪಟ್ಟಣ,
ಮಂಗಳೂರು, ದಿಬ್ರುಗರ್, (ಅಸ್ಸಾಂ) ಪಾಟ್ನಾ, ಅಲಹಾಬಾದ್,
ಆಹಮದಾಬಾದ್, ಡಿಲ್ಲಿ, ವರಂಗಲ್, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಸಂಪುಟ ೯]

ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೧೯೫೩

[ಸಂಚಿಕೆ ೪

ಗಾಂಧೀಜಿಯ ನೆನಪು

ದೇಶಪ್ರೇಮದ ಮಂತ್ರದಿ ನಮ್ಮನು
ಎಚ್ಚರಿಸಿದ ಗಾಂಧೀ!

ಸತ್ಯ ಅಹಿಂಸಾ ಬಲದಲಿ ಭಯವನು
ತೊಲಗಿಸಿದನು ಗಾಂಧೀ!

ಪರದೇಶಿಗಳನು ಓಡಿಸಿ ದೇಶವ
ಉದ್ಧರಿಸಿದ ಗಾಂಧೀ!

ಸ್ವತಂತ್ರ ಸೂರ್ಯನ ದೇಶದೊಳೆಲ್ಲಾ
ಬೆಳಗಿಸಿದನು ಗಾಂಧೀ!

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ಸವ ಸಮಯದಿ ನಮ್ಮನು
ನೋಡತಲಿರುವನು ಗಾಂಧೀ!

ಆಕಾಶದಿ ಧ್ರುವತಾರೆಯ ರೂಪದಿ
ಬೆಳಗುತಲಿರುವನು ಗಾಂಧೀ!

—ಅಮ್ಮೆಂಬಳ ಅನಂತಯ್ಯ ನಾವಡ

ಬೇಡನ ಸಾಹಸ

ಧೀರನಾದೊಬ್ಬ
ಬೇಡನಿದ್ದನು ಕಾರಡವಿಯ ಮಧ್ಯೆ.
ತಪ್ಪದವನ ಗುರಿ,
ಕರತಲಾಮಲಕ ಅವನಿಗೆ ಬಿಲ್‌ವಿದ್ಯೆ.

ಅನಾಥನಾಗಿಹ
ಬಾಲಕನೊಬ್ಬನು ಅವನ ಜತೆಯಲಿದ್ದ,
ನೆರಳಿನಂತೆಯಾ
ತರಳನು ಬೇಡನ ಬೆನ್ನನು ಬಿಡದಿದ್ದ.

ಬೇಡನ ಗುರಿಯನು
ನೋಡಿ ಮುಗ್ಧನಾಗುತ್ತಾ ಬಾಲಕನು
ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ
ಕುಣಿದು 'ಕೇ' ಹಾಕಿ ಚಪ್ಪಾಳೆಕ್ಕುವನು.

ಕ್ರೂರಮೃಗಂಗಳ
ನೋಡಿ ಕೊಂಚವೂ ಬೆದರುವಾತನಲ್ಲ.
ಬೇಡನಂತೆಯೇ
ಧೀರ—ತೂರನಾಗಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕಮಲ್ಲ!

ಒಮ್ಮೆ ಈರ್ವರೂ
ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಿರಲು,
ಹಿಂದೆಡೆಯಲ್ಲಿ
ಇದ್ದುವು ಭೀಕರ ದೆರಡು ಕರಡಿಗಳು.

ಇವರನು ಕಾಣುತೆ
ಆ ಕರಡಿಗಳೊಮ್ಮೆಗೇ ರೊಚ್ಚಿಗೆದ್ದು,
ಗರ್ಜನೆ ಗೆಯ್ದುವು,
ಅರಣ್ಯವೇ ನಡುಗಿತು ಪ್ರತಿದನಬಿದ್ದು!

ಹುಂದುಕರಡಿಯಾ
ಬೇಡನ ಮೇಲೆ ಹಾರಲು ಬರುತ್ತಿತ್ತು !
ಇನ್ನೊಂದು ಕರಡಿ
ಹುಡುಗನ ಹಾರಿ ಹಿಡಿಯಲು ಆಣೆಯಾಯ್ತು !

ಈ ಸಂಧಿಯಲಿ
ಬೇಡನ ಕೈಯಲಿ ಇದ್ದುದು ಅಂಬೊಂದೇ !
ಈ ವಿಸತ್ತಿಂದ
ಪಾರಾಗಲು ಮಿಂಚಿದ್ದು ಯುಕ್ತಿಯೊಂದೇ !

ಆ ಅಂಬಿಂದ
ಬಾಲನ ಕಡೆಗೇ ಬರುವಾ ಕರಡಿಯನು
ರೊಂಬೊನ್ನೆ ಹೊಡೆದು,
ನಿಂತನು ಕದಲದೆ ಕಂಬದಂತೆ ತಾನು !

ಉಳಿದ ಕರಡಿಯದು
ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು, ಬೇಡ ಕದಲಾ !
ರೆಪ್ಪೆಯಾಡಿಸದೆ
ನಿಂತವನ ಕಂಡು ಕರಡಿ ಗಚ್ಚರಿಯಲಾ !

ಬಳಿಗೆ ಬಂದರೂ
ಕದಲದ ಬೇಡನ ಕಂಡು ಕರಡಿ ನಿಂತು,
ಮತ್ತೇನೂ ಮಾಡದೆ,
ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ತನ್ನಷ್ಟಕೆತಾಹೋಯ್ತು !

ತನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ
ನಿಂತಾ ತರಳನ ಕಂಡು ಬೇಡನೆಂದ :
“ ಸಾಹಸವಿದ್ದರೆ—
ಕಳಿಸ ವಿಸತ್ತನು ಗೆಲ್ಲಬಹುದುಕೆಂದ.”

1

2

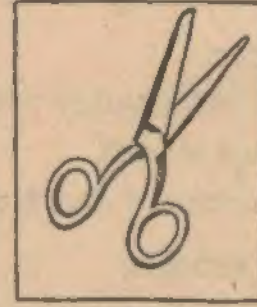
3

4

5

6

7

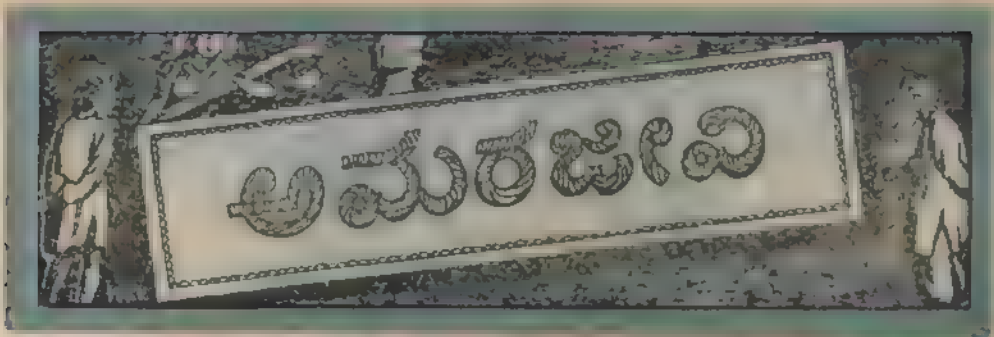

8

9

ಇಲ್ಲಿ ಒಂಭತ್ತು ಚಿತ್ರಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಚಿತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರ
ಗಾರರು ಒಂದೊಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ನೀವು ಕಂಡುಹಿಡಿಯ
ಬಲ್ಲೀರಾ? ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರಕ್ಕೆ ಬರುವತಿಗಳು “ಜಂದಮಾಮ” ನೋಡಿರಿ.

ಅಂಬಾ ಪುರದಲ್ಲಿ ಹೆಸರು ಹೋದ ದೇವಾಲಯವೊಂದಿತ್ತು. ಅದು ಪುರಾತನ ಕಾಲದ ದೇವಾಲಯ. ಈಗ ಬಹಳ ಕಡೆ ಶಿಥಿಲವಾಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು.

ಅದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಶಿಲ್ಪಕಲೆಗಳು ಅಚ್ಚಳಿಯದೆ ಹಾಗೇ ಇವೆಯೆಂದು ಜನರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೇನೋ ನೋಡಿ ಬಿಡೋಣವೆಂದು ನಾನು ಒಮ್ಮೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟೆನು.

ಹೋಗಿ ನೋಡಿದರೆ, ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಗುಡಿಗೋಪುರಗಳು, ಸ್ತಂಭಗಳು, ಗುಮಟೆಗಳು, ಹೀಗೆ ಒಂದೇನು, ಎರಡೇನು?— ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಅದ್ಭುತವಾದ ಶಿಲ್ಪಕಲೆಗಳಿಂದ, ನನ್ನನ್ನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅನಂದದಲ್ಲಿಯೂ ಮುಳುಗಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಕಲಾರಚನೆಗಳೇ!

ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಕರ್ಷಿಸಿದ್ದು ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಗ್ರಹ;— ಗುಡಿಯ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿನ ಒಂದೇ ಒಂದು ವಾಣೀದೇವಿಯ ವಿಗ್ರಹ. ಏನುಕಳೆ! ಏನು ಕಾಂತಿ!! ಏನು ಸೌಂದರ್ಯ!!! ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ

ನಿವಾಸ ಮಾಡುವ ವಾಣೀದೇವಿಯನ್ನು, ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರಿ ಭೂಲೋಕಕ್ಕಿಳಿಸಿದಂತೆ ಒಪ್ಪುತ್ತಿತ್ತು ಆ ವಿಗ್ರಹ. “ಇದನ್ನು ಕೆತ್ತಿದ ಆ ಮಹಾಶಿಲ್ಪಿಯೋ! ದಿವ್ಯಮಂದಿರದ ಒಳಗಿಟ್ಟು ಪೂಜಿಸಬೇಕಾದಂತಹ ಈ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಹೀಗೆ ಮೂಲೆಸಾಲು ಮಾಡಿದ್ದೇಕೋ!” ಎಂದು ನಾನು ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೆನು.

ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, ಆ ವಿಗ್ರಹದ ಮೇಲೆಯೇ ನೆಟ್ಟಿದ್ದಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತು ಇದ್ದೆನೋ ತಿಳಿಯದು. ಇದ್ದುಕೊಂಡಂತೆ ಮನುಷ್ಯನ ಕೆಮ್ಮಿನ ಸನ್ನೋಂದು ಕೇಳಿಸಿತು. ಆ ಶಬ್ದವು ಬಂದ ಕಡೆಗೆ ಗಂಕನೆ ತಿರುಗಿದೆ. ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸರಿಲ್ಲ. ಸಾಲ್ಕು ಕಡೆಯೂ ಹಡುಕಿ ನೋಡಿದೆ.

ಅಗ ಗುಡಿಯ ಹಿಂದಿನ ಬಾಗಿಲ ಒದಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕ ಗೋಚರಿಸಿದ. ಅವನ ದೇಹ ಬಹಳ ಬಡಕಲಾಗಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಗುಂಡಿ ಯೊಳಗೆ ಬಿದ್ದಿತ್ತು. ಅವನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೆ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ವಿಗ್ರಹವನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತ ಹುಚ್ಚನಂತೆ ಕುಳಿತಿ್ದ. ಈಗ

ಮುಮುಕ್ಷುನು ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದ ನೀರನ್ನು
ಒರೆಸಿಕೊಂಡು, ಮುಂದೆ ಹೋದನು.

‘ಕಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ರಾಜನು, ಅವನಿಗೆ ಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಡುವಂತೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ, ಆ ಮಂತ್ರಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಜೊಂದು ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಮೊದಲು ಕೆತ್ತಿ ಕೊಡುವಂತೆ ಪರಂಜ್ಯೋತಿಯೊಡನೆ ಹೇಳಿದನು. ‘ದೇವಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದ ನಾನು ಮಾಸವ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕೆತ್ತಲಾರೆ’ ಎಂದು ಏಣಿತವಾಗಿ ಹೇಳಿ ಪರಂಜ್ಯೋತಿ

ಅವನೊಡನೆ ನಾನು ಆ ಆಲಯವನ್ನು
ಕುರಿತೂ ಆ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕುರಿತೂ ಕೇಳಿದೆ.
ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಮೌನವಾಗಿ ಶ್ರದ್ಧೆ
ಯಿಂದಲೇ ಅವನೂ ಕೇಳಿದನು. ಬಳಿಕ
ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾವನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ನಿಘಾಸ
ವಾಗಿ ಹೀಗೆಂದ:—

“ಆಗ್ನಾ, ಇದನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಮಹಾ
ರಾಜನೊಬ್ಬ ಧರ್ಮಪ್ರಭು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ
ಹೆತ್ತ ತಂದೆಯಂತಿದ್ದ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ
ಮಾನ್ಯರೊಂದು ಲೋಕವೂ ಇಲ್ಲದೆ ತುಂಬಾ
ಸುಖ ಸುಭಿಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು.

ಮಂತ್ರಿಯ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ
ಬಿಟ್ಟ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ಪಾವ! - ಆಗ ಆ
ಶಿಲ್ಪಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ !

ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಾ ಮುದುಕನು
ಮುಂದುವರಿಸಿದ:—“ನಾವಿರಾರು ಜನರು
ಕೆಲಸಮಾಡಿದರು. ಮೂರುವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಈ
ಮಹಾದೇವಾಲಯವು ಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.
ಮಹಾರಾಜನು ಚಿತ್ತಯಿಸಿ, ನೋಡಿ ಮೆಚ್ಚಿ
ಆನಂದದಿಂದ ತುಂಬಿ ಹೋದನು. ಬಳಿಕ
ಪರಂಜ್ಯೋತಿ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿಟ್ಟಿದ್ದ ಈ ವಿಗ್ರಹವ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು”

“ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಆತ್ಮಾಶ್ಚರ್ಯವಟ್ಟು
 ‘ಆಹಾ! ಎಂತಹ ಅದ್ಭುತವಾದ ಶಿಲ್ಪ
 ನೈವುಣ್ಯ! ಇದನ್ನು ದೇವಮಂದಿರದ ವಕ್ತೃ
 ದಲ್ಲೆಯೇ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಬೇಕು’ ಎಂದನು
 ಮಹಾರಾಜ.”

“ಆಗ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿ - ಪ್ರಭುವೇ. ದೇವರ ಸಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ ಇದ್ದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಈ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಬೇರೆ ಎಲ್ಲೆಯಾದರೂ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಹೋಯಿತು ಎಂದು ಯುಕ್ತಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದನು”

“ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನು ‘ನಾಗಲ್ಲ ಮಂತ್ರಿ’
ಇದು ನಮ್ಮ ಶಿಲ್ಪಿ ತನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ
ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೆತ್ತಿದ ವಿಗ್ರಹ. ದೇವದೇವ
ತರಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಕರ್ಷಿಸುವಷ್ಟು ಇದು
ಅದ್ಭುತವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದನ್ನು ದೇವರ

వక్రచర్మియే గాఢవీర్యం' ఎందున మత్తు
ఆ మహారాజు"

"ಕೂಡಲೇ ಮಂತ್ರಿ ಸಂಘವನ್ನಾಹ್ವಾನಿಸಿ
ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಪ್ರಮುಖರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಂದು
ಗುಂಪುಗೂಡಿಸಿದರು. ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಕೇಳಿ
ಲಾಗಿ—'ಪ್ರಭು! ದೇವರ ಬಲವನ್ನೇ ನಮ್ಮ
ಮಹಾರಾಜರ ವಿಗ್ರಹವೇ ಇರಬೇಕು' ಎಂದು
ಎಲ್ಲರೂ ಏಕಕುರಿತಿಂದ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು.
ಅಷ್ಟು ಜನರ ಮಾತನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲಾರದೆ
ರಾಜನು ಏನೂ ಹೇಳದೆ ಅಂತಸ್ತಂಭಕ್ಕೆ
ಹೊರಟು ಹೋದನು."

“ಅನಂತರ ಮಂತ್ರಿ, ಪರಂಪರಾ ಶಿಲ್ಪಿಯ
ಬಳಿಗೆಬಂದು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ನಗುತ್ತ, ‘ಎನ
ಯ್ಯಾ ಶಿಲ್ಪಿ! ಮಾನವ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕೆತ್ತ
ಲಾಕೆನೆಂದು ಶಪಥ ಮಾಡುವೆನೆಂಬೆಯಲ್ಲವೆ?

ಈಗ ನಿನ್ನ ಈ ವಾಣೀ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ವೇವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿಕೊಡದೆಂದು ಕ್ರೌಚಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟರು. ಮಹಾರಾಜರೂ ಈ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇಟ್ಟುಕೊಡುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಬದಲು ಮಹಾರಾಜರ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕೆತ್ತಿರತ್ತಿದ್ದರೆ ನಿನಗೆ ಯೋಗ್ಯವನ್ನೇ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗಲೂ ಮುರುಗಿ ಹೋಗಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ವಿಗ್ರಹವೊಂದನ್ನು ಕೆತ್ತಿಕೊಡುವಿಯಾದರೆ, ನಿನ್ನ ಈ ವಿಗ್ರಹವೂ ನಿನ್ನ ಹೆಸರೂ ನೆರೆನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಯೋಚನೆಮಾಡಿ ಹೇಳು' ಎಂದನು.

“ಇದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಶಿಲ್ಪಿ—‘ಆಹಾ! ದುಷ್ಟನೆ, ನನ್ನ ಕಪಟವನ್ನು ಭಗ್ನಪಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಬಗೆಯ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿದಿಯಾ? ಹಗೆ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡಿಯಾ? ತೃಪ್ತಿಯಾಯಿತೆ ನಿನಗೆ? ... ಆದರೆ....’ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಶಿಲ್ಪಿ ಮೂರ್ಛಿತನಾಗಿ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟನು. ಬಳಿಕ ಕಣ್ಣುಬಿಡಿಸಿ “ನನ್ನ ವಾಣೀವೇವಿಗೆ ಪೂಜ್ಯತೆಯಿಲ್ಲದ ಮೇಲೆ ಈ ಗುಡಿ ಇದ್ದರೇನು? ಹೋದರೇನು? ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದ ನೇರಾದರೂ ಏನು

ಸುಖಕಾಡುವೆಯೋ— ಕಾಣು! ಕಾಣು!! ಕಾಣು!!!” ಎಂದು ಆತ್ಮಲಾಸ ಮಾಡುತ್ತಾ ಆ ಮಹಾ ಶಿಲ್ಪಿ ಸತ್ತುಹೋದನು,”

ಈ ಕಡೇಮಾತುಗಳನ್ನು ಆ ಮುದಕನು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಅಳುತ್ತಾ ಹೇಳಿದನು. “ಆ ದುಷ್ಟಮಂತ್ರಿಗೆ ಏನುದಂಡನೆಯೋ!” ಎಂದನು ಪುನಃ ಆ ಮುದಕ.

ಇದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ನಾನೂ ಉದ್ರಿಕ್ತನಾಗಿದೆ. “ದುಷ್ಟಮಂತ್ರಿ! ನಾನಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ—” ಎನ್ನುತ್ತಾ ನಾನು, ನನ್ನ ಸೊಂಟದಲ್ಲಿ ಕುತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಚಿಕ್ಕ ಬಾಕುವನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದೆ. ಆಗ ಆ ಮುದಕನ ಕಣ್ಣುಮಿಂಚಿನಂತೆ ಹೊಳೆಯಿತು.

“ತನ್ನಿ ಹೀಗೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಆ ಮುದಕ ತಟ್ಟನೆ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಆ ಬಾಕನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು—“ಆ ದುಷ್ಟಮಂತ್ರಿ ನಾನೇ ಆದ್ರಾ! ಆ ಮಹಾಶಿಲ್ಪಿಯನ್ನು ಬಲಿಗೊಂಡ ಘಾತಕಮಂತ್ರಿ ನಾನೇ!!” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಬಾಕುವನ್ನು ತನ್ನ ಎದೆಮೊಳಗೆ ಹೊದಿಸಿಕೊಂಡು ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು!!!

9

[రాజ్యపు శకు గళ శీ శీరలిక్కి ది ఎంబవార్తే తియి. ఎత్తరే దేవసింహునను, తుడు
కువ భారవన్న మంత్రీగిబిట్ట, రాజధానియన్ను, సంక్రమణి, లిక్కాగి వేదను
అరమనేగి తియిచ్చునన్ను, విద్యుత వృద్ధుగన్ను, కండ రక్తిసింహును, కడగి దేవ
నిరువ దేవాలయమోళగి ప్రవేశించునన్ను, ఓడిచ్చునన్ను, ఆనీ(రి) -]

తుడుగనన్ను ఎత్తికొండు శక్తిసింహును
ఆలయమోళగి యోక్తాగ, తుడుగను
శక్తిసింహునన్ను నేరಾಗಿ ఒళక్కి కలివేదియ్య
లిల్లు. అల్లియ విజిత్రగళన్నెల్ల ఒంబొం
దాగి తోరిసుత్తా "ఇల్లిగే నన్నంతవ
తుడుగరల్లచి మత్తయారూ బరకొడచు.
నన్ను అమ్మ బరకొడరొళగి నన్ను బంతి
నమగ కేటట్టు బిగినే యోరటుయోగను"
ఎందను ఆ తుడుగ.

ఇదన్న కేళి శక్తిసింహున ఆర్తయ్య
ఇన్నప్ప, జెట్టుతు. ఏనాదరూ సరి, ఈ
దేవాలయద రవశ్యవేనో, స్వశ్చదల్లి

కాణిసిదంతే దేవసింహును ఇదరొళగి
ఇద్దానో, ఇల్లివో, వింత తిది
కొండో యోగిచ్చుచేంద, సత్తయమో
కొండను. ఈ సత్తయదించ, "వరవా
యిల్ల మగు. నెమ్మ అమ్మ పిగే నానే సమా
ధాన బే, అత్తనే" ఎంచు తుడుగనన్ను
లాలిసి ఎత్తికొండో ముందక్కినాగిదను.

అన్నరల్లి సింహుగళూ మలిగళూ గజ్జ
సువ శబ్దపు కేళబుచ్చు. అదేగిగిర
బహుదేంచు యోజిశక్తిద్దాగ, ఆ తు
సింహుగళు శక్తిసింహున కడగి ధుముకలు
ఓడిబరువుదు కాణిశితు.

‘తందమూమ’

ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡದೆಮೇಲೆ ಓಡುತ್ತಾ ಅಲಯದ ಹೊರಗಡೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದನು. ಕುಳುಕುಳ್ಳ ಹುಡುಗ ಕಂಕುಳಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ. ಆಗಲೂ ಧೈರ್ಯವು ಸಾಲಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೆ ಇನ್ನೇನು ಆಶಾ ಯವೋ ಎಂದಂಜಿ, ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿ ಇದ್ದು ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು ಇದ್ದರಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಆಗ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನಿಗೆ ಕೊಂಚ ಧೈರ್ಯ ಬಂತು.

ಸ್ವಲ್ಪತ್ತಿಮಿಕ್ಕ ಹಿಂದೆಮೇಲೆ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಬಾಲಕನನ್ನು ನೋಡಿ—“ಎಂತಹ ದೇವಾಲಯವಿದು? ಕ್ರೂರವ್ಯುಗಗಳು ಇಲ್ಲೇಕೆ? ಅದಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮತಾಯಿ ಎಲ್ಲಿವಳೆ? ನೇನೂ ನನ್ನ ಗೆಳೆಯನೂ ಇವುಗಳ ನಡುವೆ ನಲ್ಲಿ ಹೇಗಿರುತ್ತೀರಿ? ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಅವೆಲ್ಲಾ ನನ್ನೇನು ಗೊತ್ತು? ನಾವು ಅಡಿಕೊಂಡಿರಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಆಮ್ಮ ಅವುಗಳನ್ನು ಈ ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ. ನಾವು ಇವುಗಳೊಂದಿಗೆ ತುಂಬಾ ಆಡುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಆಮ್ಮ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾಕೋ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಆಗಾಗಬಂದು ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ” ಎಂದು ಆ ಹುಡುಗನು ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದನು.

ಇಲ್ಲಿ ಇವರು ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವಲ್ಲಿ ಏನೋ ಸದ್ದು ಕೇಳಿತು. ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಕಣ್ಣುಬಿಟ್ಟು ನೋಡಿದನು. “ಮಂತ್ರಿಗಿಂತಿ ಬರುತ್ತಾನೆ,ನೋ!” ಎಂದು ಸಂವೇಹಿಸಿದನು. “ಅದರೂ ಬಳಿಗೆಬಂದರೆ ತಿಳಿದುಹೋಗುತ್ತದೆ” ಎಂದಕೊಂಡು ರಿಪ್ಪೆ ಮುಚ್ಚದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಆ ಬರುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಿಟ್ಟು ನಡುವಿನವರಿಗೆ ಏರಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಎದ್ದು ನಾಲ್ಕು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡಿ ನೋಡಿದನು. ಹೌದು. ಆ ಬರುವವನು ಮಂತ್ರಿಯೇ ಹೌದೆಂದು ಖಂಡಿತವಾಯಿತು. ತಾನು ಮಂತ್ರಿಯ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳದಂತೆಯೇ ಮುಂದೆ ಜರುಗುವುವನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು, ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಬಂಡೆಯಹಿಂದೆ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಹುಡುಗ ಅವನ ಜತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ಬಂಡೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ
ಯಾರೋ ನಡೆದುಹೋಗುವ ಶಬ್ದವಾಯಿತು.
ಈಸారి ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ನೋಡಿ-
ದನು; ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಮಂತ್ರಿಯೇ! ಬೇಗಬೇಗನೆ
ನಡೆಯುತ್ತಾ ಗುಡಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗು-
ತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

“ಇದೆಂತಹ ವಿಧಿಯ ವಿವರೇ! ಇಬ್ಬರೂ
ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡು
ಬಿಟ್ಟವು! ಅವರೂ ಆಲಯದ ಬಾಗಿಲು
ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿವೆಯಷ್ಟೆ? ಅವನು ಒಳಕ್ಕೆ
ಹೇಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿಯಾನು? ಎಂದು ಶಕ್ತಿ-
ಸಿಂಹನು ತರ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಆಲ-
ಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಂಡ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು.
ಒಡನೆಯೇ ಮಂತ್ರಿ ಅದರೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕೂ-
ಬಿಟ್ಟ; ಬಾಗಿಲು ಕೂಡಲೇ ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೂ
ಬಿಟ್ಟಿತು.

“ಒಳಗೆ ಹೇಗೋ ಹೊಕ್ಕುಬಿಟ್ಟರೇನು?
ಆ ಹುಲಿಸಿಂಹಗಳು ಅವನನ್ನು ಬದಕಲು
ಬಿಟ್ಟಾವೆ? ಇನ್ನೊಂದು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಹೊರಗೆ
ಓಡಿಬರಬೇಕಾದ್ದೇ” ಎಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ
ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಆ ಬಾಲಕನೊಂದಿಗೆ ಹರಟೆ
ಹೊಡೆಯುತ್ತ, ಮಂತ್ರಿ ಮರಳಿಬರುವುದನ್ನೆ
ಕಾದಿದ್ದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಒಳಗೆಹೋದ ಮಂತ್ರಿ, ಆಲಯ
ದೊಳಗಿನ ವಿಚಿತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತ,
ಹುಲಿಯೂ ಸಿಂಹಗಳೂ ಎಹರಿಸುವಲ್ಲಿಗೆ
ಸೇರಿದನು. ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಅವ

ನಿಗೆ ನಡುಕವು ಬಾಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ಮೃಗ-
ಗಳು ಅವನ ಗೊಡವೆಗೇ ಬಾರದೆ ಅವುಗಳ
ಶಸ್ತ್ರಕ್ಕೆ ಅವು ತಿರುಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದ
ಮೇಲೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಸಂಪೂರ್ಣ
ಧೈರ್ಯ ವುಂಟಾಯಿತು.

ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗಿಹೋಗಿ ದೇವಸಿಂಹ
ನಿರುವ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಸೇರಿದನು. ದೇವಸಿಂಹನು
ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದ. ಮಂತ್ರಿ
ಆ ಬಾಲಕನ ಹತ್ತಿರವೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು,
ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವೆ ನೋಡಿ-
ದನು.

ಗಲ್ಲದವೇಲೆ ಕಣ್ಣೀರಿನ ಧಾರೆ ಕಾಣು-
ತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣಾರೆಗಳು ಕೊಂಚ ಉಬ್ಬಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅತ್ತು ಅತ್ತು
ಬಳಲಿ ಹಾಗೇ ನಿద್ರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು

ಗ್ರಹಿಸಿದನು. ಈಗ ಎಚ್ಚರಿಸಬಾರದು ಎಂದು ಕೊಂಡು, ಇನ್ನೂ ಕೊಂಚ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಸಾಗಿದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಮುಂದೆ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ದೇವಾಲಯದ ಮಂತ್ರಿಯ ಗೋಡೆಗಳು ಅಡ್ಡಬಂದುವು. ವಾಟಿಹೋಗಲು ದಾರಿ ಇಲ್ಲ. ತಿರುಗಿ ದೇವಸಿಂಹನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ದೇವಸಿಂಹನು ನೀವು ಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಏನೋ ತೀವ್ರವಾದ ಅಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋಗಿದ್ದ. ಯಾರೋ ಬರುವ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿದುದರಿಂದ ಅತ್ತ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಹಿಂದೆ ಅಪಾರ್ವ ಭವನದಲ್ಲಿ ಈ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಗುರುತು ಇದ್ದುದರಿಂದ, ಅವನೇ ಇವನೆಂದು ದೇವಸಿಂಹನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. “ಇಲ್ಲಿಗೆ ನೀವು ಹೇಗೆ ಬಂದಿರಿ? ನನ್ನ ಗೆಲೆಯ ಎಲ್ಲಿಗೆ

ಹೋದವ?” ಎಂದು ದೇವಸಿಂಹನು ಆತನಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ಆದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ—“ಹೇಗೆ ಬಂದೆನೋ ಏನೋ ನನಗೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದೆಲ್ಲ ಇರಲಿ. ಗೆಲೆಯ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆಯಲ್ಲ, ಯಾರು ಅ ಗೆಲೆಯ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ನನ್ನ ಜತೆಗೆ ಅಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನಮ್ಮ ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿದ್ದಾಳಲ್ಲವೆ? ನಾವು ಬಂತಿಯಾಟ ಆಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಂತಿ ಹೋರಗೆ ಬಿಡುಹೋಯಿತು. ಅದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತರುವೆನೆಂದು ನನ್ನ ಗೆಲೆಯ ಹೋದ. ಎರಡು ದಿನವಾಯಿತು. ಇನ್ನೂ ತಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಎಲಿಗೆ ಹೋದನೋ ಏನೋ!” ಎಂದನು ದೇವಸಿಂಹನು ತುಂಬಾ ವಿಚಾರದಿಂದ.

“ಹಾಗೋ? ವಾಪ! ನಾನು ಹುಡುಕುತ್ತೇನೆ. ಹೋಗೋಣ” ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ ದೇವಸಿಂಹನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಲಯದ ಹೊರಗಡೆಗೆ ಬಂದನು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಸಿಂಹನು ಇನ್ನೂ ಆ ಹುಡುಗನೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಮಂತ್ರಿ ಬಂದುವನ್ನು ಆತನು ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಮಂತ್ರಿಮಾತ್ರ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದ.

ನೋಡುತ್ತಲೇ ಮಂತ್ರಿ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು: “ಇಷ್ಟಾದೂರ ಬಂದಮೇಲೆ ಇನ್ನೂ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ತಿರುಗುವುದೇಕೆ? ಅವನ

ಎದುರಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಹಾಗೋ ಹೀಗೋ
ನರ್ತನೆಯುಸಿಯೇ ಬಿಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.
ಅದೇ ದುಡುಕ ಬಾರದು. ನಾನಾಗಿ ಈಗಲೇ
ಇವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎಕೆ ಬೀಳಬೇಕು?" ಹೀಗೆ
ಯೋಚಿಸಿ ಮಂತ್ರಿ ದೇವಸಿಂಹನೊಂದಿಗೆ
ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನಿಗೆ ತಾನು
ಬಂದ ಕೆಲಸದ ನೆಪವು ಬಂತು: "ಒಳಗೆ ಹೋದ
ಮಂತ್ರಿ ಎನಾದ? ಒಳಗಿರುವ ಮೃಗಗಳಿಗೆ
ಸಿಕ್ಕದೆ ಅವನು ಹೇಗೆ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದಾನು?"
ಎಂದು ತನ್ನ ತಾಣೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಒಂದೂ
ಗೊತ್ತಾಗದೆ, ಮಂತ್ರಿ ಯಾವಾಗ ಹೊರಗೆ
ಬರುತ್ತಾನೋ ಎಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಶಕ್ತಿ
ಸಿಂಹನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು.

ಅಲ್ಲಿ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ, ವೈದ್ಯನು ಭಟರೊಂ
ದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದಾಗ ಸರಿವಾರದ ಸ್ಥಿತಿ
ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಶತ್ರುಸೇನೆ ಸಾವಿರ
ಸಂಖ್ಯೆಯಾಗಿ ಮುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಶರಣಾ
ಗತಿಯಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಬೇರೆ ಉಪಾ
ಯವೇ ತೋರಲಿಲ್ಲ.

ತನ್ನ ಭಟರೊಂದಿಗೆ ವೈದ್ಯನು ಶತ್ರುರಾಜನ
ಬಳಿಗೆ ಹೊರಟನು. ತೀರಾ ಅವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ
ಹೋಗುವುದರೊಳಗೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವು ಜರು
ಗಿತು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಮಹಾಸುಳಿಗಾಳಿ
ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಶತ್ರುಸೈನ್ಯವು ಒಡಗಿದ
ತರಗತಿಗಳಂತೆ ಚಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲೆಯಾಗ ತೋಡಗಿತು.

ನೋಡುತ್ತಿಂತೆ ಅವರು ಮುತ್ತಿಗೆಹಾಕಿದ
ಕೋಟೆ ಅದೃಶ್ಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಅ
ಕೂಡಲೇ ಸುಳಿಗಾಳಿ ನಿಂತುಹೋಯಿತು.

ಶತ್ರುರಾಜನು ಬೆರಗಾಗಿ— "ಇದೇನು
ವಿಚಿತ್ರ! ಕೋಟೆ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಯಿತು?
ಈಗೇನು ಮಾಡೋಣ?" ಎಂದು ಸೇನಾಧಿ
ಪತಿಯೊಡನೆ ಕೇಳಿದನು. ಸೇನಾಧಿಪತಿ ಏನು
ಹೇಳಬೇಕು?

"ಈಗೇನು ಮಾಡಬೇಕೋ ತಿಳಿಯುವ
ದಿಲ್ಲ ಮಹಾರಾಜಾ. ಒಂದಿರುಗಿ ಹೋಗು
ವುದೇ ಉತ್ತಮ" ಎಂದು ಸಲಹೆಹೇಳಿದನು
ಸೇನಾಧಿಪತಿ.

ಅದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಆಲೋಚನೆ ರಾಜನಿಗೂ
ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಒಡನೆಯೇ ಸೈನ್ಯದೊಂ
ದಿಗೆ ಹೊರಟುಬಿಟ್ಟನು.

ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯವು ರಾಜಧಾನಿಯ ಗಡಿಯನ್ನು ದಾಟುವ ವೇಗೂ ವೈದ್ಯನು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ನಿಂತಿದ್ದನು. ತರುವಾಯ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ನೋಡಿದರೆ ಕೋಟಿಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಮನೆಗಳು ಕೂಡಾ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿದ್ದುವು. ಜನರು ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಗುಸಗುಸನೆ ಮಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಅವನ ಸುತ್ತ ಮುತ್ತೂ ನೆರೆದರು. “ಯಾವಾಗ ಬಂದಿರಿ ನೀವು? ಮಹಾರಾಜರು ಏನಾದರು? ಈಗ ಜರುಗಿದ ಆತ್ಮಹತ್ಯಾವನ್ನು ನೋಡಿದಿರಲ್ಲವೇ? ಈ ಮಾಯ ಏನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತೆ? ಯಾರಿಗೂ ನಿಲ್ಲಲಿಕ್ಕೆ ನೆರಳಿಲ್ಲವೆ

ಹೋಯಿತಲ್ಲ? ಇನ್ನೇನು ಗತಿ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಮಳೆಯನ್ನೆ ಸುರಿಸಿದರು.

ಅದಕ್ಕೆ ವೈದ್ಯನು—“ಮಹಾರಾಜರ ಸಂಗತಿ ನನಗೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಶತ್ರುಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಗೆಹಾಕಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ನಾನು ಬಂದೆ. ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಹೀಗಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ನೀವೇನೂ ಅಭೈರ್ಯ ಮಾಡಬೇಡಿ. ಈ ಮಾಯವೆಲ್ಲಾ ಜೀಗನೇ ಬಯಲಾದೀತು. ಆಪ್ತರವರೆಗೆ...” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಪುನಃ ಸುಳಿಗಾಳಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲಿದ್ದವರಲ್ಲಕ್ಕೇ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ನಿಂತುಬಿಟ್ಟರು. ಆಪ್ತರಲ್ಲಿ ಸ.ಕಗಾಳಿ ನಿಂತಿತು. ಕೋಟಿಗಳೂ ಭವನಗಳೂ ನೋವಲಿವ್ವ ಸ್ತಲದಲ್ಲಿಯೇ ಕಂಡುಬಂದುವು. ಆದರೆ ಈಬಾರಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಚಿತ್ರವೂ ಜರುಗಿತು.

ವೈದ್ಯನ ತಲೆಯ ಮೇಲುಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿತು. ಏನೆಂದು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ನೋಡಿದಾಗ, ಇಷ್ಟುಕಾಲದಿಂದ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಎದುರ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ವೃದ್ಧ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಳು!

ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಧೈರ್ಯಬಂತು. ಈಬಾರಿ ಆ ವೃದ್ಧಿಯೊಡನೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾತಾಡಬೇಕೆಂದು ಕೈಕನ್ನೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಬರುವಂತೆ ಸೂಚನೆ ಮಾಡಿದನು.

ವೃದ್ಧೆ ಇಳಿಯತೊಡಗಿದಳು. ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಅವಳು ಒಂದು

ದೊಡ್ಡ ಪಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಯಿತು. ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕಾಲುಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ರಿವ್ವನ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸಾಯಿದಳು.

ವೀರರೆಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಹೋದರು. ಆ ಹಕ್ಕಿ ಹಾರಿದ ಕಡೆಗೆ ರಿವ್ವನು ಚ್ಚದಿ ನೋಡಿದರು. ಅದು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದಂತೆ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ ಆ ಪಕ್ಷಿ ಬಿಟ್ಟು ತುದಿಯ ದೇವಾಲಯದ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿತು. ನಿಂತಾಗ ಪಕ್ಷಿಹೋಗಿ ವೃದ್ಧಿಯಾಗಿದ್ದಳು.

ಇನ್ನೂ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು. ಪಕ್ಷಿಯು ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. ಪಕ್ಷಿ ಯೆಲ್ಲಿವೆ? ವೈದ್ಯನೂ ವೃದ್ಧಿಯೂ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನೂ ಅವನಿಗಿರುವಾಗ ನಡೆದು ಬಂದನು. ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ವೈದ್ಯನಿಗೆ ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವ ಆ ಹುಡುಗನು ದೇವಸಿಂಹನೇನೋ ಎಂದು ಭ್ರಮಿಸಿದನು. ಮತ್ತೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿದಾಗ ಅಲ್ಲಿವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ದೇವಾಲಯದೊಳಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ ಈ ಹುಡುಗ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬಂದ? ಬಂದುದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬಹಳ ದುಷ್ಟನಾದ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿದ? ಇದರಿಂದ ವೃದ್ಧಿಯೂ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹಾಗಾದರೆ ದೇವ ಸಿಂಹನೇನಾದ? ಇದೆಲ್ಲಾ ವೃದ್ಧಿಯು ಮನಸ್ಸನ್ನು ಗಲಿಬಿಲಿಗೊಳಿಸಿತು.

ಅವಳು ಹುಡುಗನ ಕಡೆಗೆ ಕೈಚಾಚಿದಳು. ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನು ಅನುಮಾನಿಸುತ್ತಾ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೇಳಿಬಿಟ್ಟನು. ವೃದ್ಧಿ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕಂಕುಳಲ್ಲಿತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಚರಚರನೆ ಆಲಯದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದಳು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ವೈದ್ಯನೂ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನೂ ಸಂತೋಷ ಸಂತು ಬಿಟ್ಟರು. ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ದೇವಾಲಯದ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದುಕೊಂಡಿತು. ವೃದ್ಧಿ ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿತು.

ತರುವಾಯ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನೂ ವೈದ್ಯನೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಾವಕಾಶವಾಗಿ ಮಾತಾಡ ತೊಡಗಿದರು. ತಾನು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಸಂಧಿಸಿದಮೇಲೆ ಅದು ವಲೆಗೆ ಜರುಗಿವಿಲ್ಲವನ್ನೂ ವೈದ್ಯನು ಹೂಸುರಿದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲಾ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನ ಅಲೋ

ಜನೆ ಪರಿಪರಿವಿಧವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. "ದೇವಸಿಂಹನು ಬದುಕಿಯೇ ಇವಾನೆಂದು? ರಾಜ್ಯವು ಶತ್ರುಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೂಡಾ ತಿರುಗಿ ದಕ್ಕಿತೆ? ಆ ಮಂತ್ರಿಯೂ ದೇವಸಿಂಹನೂ ಏನಾದರೋ ತೀಯಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ?—” ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಅಶ್ವರ್ಯಪಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದನು ಶಕ್ತಿಸಿಂಹ.

ಕಡೆಗೆ ಅವನು ವೈದ್ಯನವಾದಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು, — "ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ. ಈ ಕಷ್ಟಗಳೆಲ್ಲಾ ನಾನೇ ಕಾರಣನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ವಾಸಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ನನ್ನ ಸುಸಾರದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದ ಛಿದ್ರಗಳು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ಈಗ ನಾನು ಅನುಭವಿಸುವ ಯಮ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಏನೆಂದು ಹೇಳಲಿ? ಹೇಗಾದರೂ ದೇವಸಿಂಹನ ಜಾಡನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಿರಿ. ಮಂತ್ರಿ ಏನಾದರೂ ಹುಡುಕಿ ನೋಡಿರಿ. ಅವನು ಯಾವತಪಸ್ಸನ್ನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ; ನಿರ್ದೋಷ. ನಾನು ರಾಜ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದು ಬಿಟ್ಟೆ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕದೊರೆ ದೇವಸಿಂಹನನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತಂದು ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿರಿ. ಅವನಿಗೆ ತಂದೆ

ತಾಯಿಗಳಿಲ್ಲದ ಕೊರತೆಯನ್ನು ನೀವೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ತೀರಿಸಬೇಕು. ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ವಾಸವಭಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತಿರುವ ನಾನು ಪುನಃ ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳಲಾರೆನು. ಹೇಗೋ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇಷ್ಟು ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸಿರಿ" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅತ್ತನು.

ವೈದ್ಯನಹೃದಯವು ಕರಗಿತು. ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನಿಗೆ ವೈಯ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ, — "ಆದರೆ ದೇವಸಿಂಹನ ಜಾಡೆ ನಮಗೆ ಸಿಕ್ಕದು. ಅದಕ್ಕೆ ಅಮಾನುಷ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಆ ವೃದ್ಧಿಯೇ ಸಮರ್ಥ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವು ಹೋಗಿ ಅವಳನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸೋಣ" ಎಂದನು.

ಆದರೆ ದೇವಾಲಯದ ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿರುವುದರಿಂದ ಒಳಗೆ ಹೋಗಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇಬ್ಬರೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇಷ್ಟು ಆ ವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಎದುರುನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

[ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನ ಈ ಒದಲಾವಣೆ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುತ್ತದೆಯೆ? ದೇವಸಿಂಹನೂ ಮಂತ್ರಿಯೂ ಏನಾದರು? ವೃದ್ಧಿಯಿಂದ ಶಕ್ತಿಸಿಂಹನಿಗೆ ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆಯೇ?—ಇವುಗಳನ್ನೂ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವಿಚಿತ್ರಗಳನ್ನೂ ಬರುವಂತಿಗಳು ಓದಿರಿ.]

ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತೆ

‘ಟೋರಿಕಿಯೋ’ ಎಂಬುದು ಜಾಪಾನಿನ ದೇಶದ ಮುಖ್ಯಪಟ್ಟಣ. ಆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾಲೇಜಿಯುಂಟು. ‘ಜೋಟೋ’ ಎಂಬವನು ಆ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓಬ್ಬ ಉಪನ್ಯಾಸಕನಾಗಿದ್ದನು.

ಜೋಟೋನು ‘ರೀಡಾ’ ಎಂಬೊಂದು ನಾಯಿಯನ್ನು ಬಹುಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ರೀಡಾ ಜೋಟೋನ ಪಂಚಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ ರೀಡಾ ವಿಗೂ ಯಜಮಾನನಮೇಲೆ ಹೇಳಲಾಗದಷ್ಟು ಭಕ್ತಿವಿಶ್ವಾಸಗಳಿದ್ದುವು.

ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಗ್ರಾಮಗಳಿಂದ ಬಲುಜೀಗದಲ್ಲಿಯೇ ನಗರವನ್ನು ಸೇರಲು ಬಸ್ಸುಗಳು, ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ರೈಲುಗಳು ಮೊದಲಾದ ವಾಹನೋಪಾಯಗಳಿದ್ದುವು. ಜೋಟೋ ಕೂಡ ಸುಖಸ್ವದವಾದ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ರೈಲಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗಿಬರುತ್ತಿದ್ದ.

ಜೋಟೋ ಮನೆಗೂ ರೈಲುಸ್ವೇತನಿಗೂ ಅರ್ಧಮೈಲು ಅಂತರವಿತ್ತು. ಅವನು ಗಂಟಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಉಟಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಭೂಷಣ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ ರೀಡಾ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಕಾಮಕೂಂಡಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಹೊರಡುತ್ತಲೇ ಅದೂ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೊರಟು ರೈಲುಸ್ವೇತನಿನ ವರೆಗೂ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ರೈಲು ಬರುವವರೆಗೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದು, ಯಜಮಾನನು ರೈಲು ಹತ್ತುತ್ತಲೇ ಬಾಲವಾಡಿಸಿಕೊಂಡೇ ಅವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಬಳಿಕ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಜೋಟೋ ನಿತ್ಯವೂ ಸಾಯಂಕಾಲ ನಾಲ್ಕು ಗಂಟೆಯ ರೈಲಿಗೆ ಕಾಲೇಜಿನಿಂದ ಹೊರಟು ಮನೆಗೆ ಬರುವುದು ಕ್ರಮ. ರೀಡಾ ಕೂಡಾ ಸರಿಯಾಗಿ ಅದೇಪಡೆತ್ತಿಗೆ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟು ರೈಲುಸ್ವೇತನಿಗೆ ಬಂದು ಯಜಮಾನನನ್ನು ಎದುರುನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಅವನು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಲೇ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಬಾಲವಾಡಿಸುತ್ತಾ ಮನೆಗೆ ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ವಡಬೇಡಿ. ನನ್ನ ಶವವನ್ನು ಬೇರೆಲ್ಲಿಗೂ ಕಳು
ಹಿಸದೆ ಈ ಕಾಲೇಜಿನ ಆವರಣದಲ್ಲಿಯೇ
ಭೂಗತ ಮಾಡಿದರೇನೇ ನನ್ನ ಆತ್ಮವು ಸಂತೋ
ಷಿಸುತ್ತದೆ"-ಹೀಗೆಂದು ಜೋಟೋ ಶಾಶ್ವತ
ವಾಗಿ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ
ಕೋರಿಕೆಯಂತೆಯೇ ಆತನ ಶವಸಮಾಧಿಯೂ
ಆಯಿತು.

ಅವನು ಸತ್ತದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ರೀಟಾ
ನಾಯಿ ಯಥಾಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ರೈಲು, ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ
ಬಂದು ಯಜಮಾನನನ್ನು ಎದುರುನೋಡಿತು.
ರೈಲುಗಳ ಮೇಲೆ ರೈಲುಗಳು ಬರುತ್ತಾ
ಹೋಗುತ್ತಾ ಇದ್ದುವು. ಬಿಗಿಲೂಮತ್ತಾ
ಗುಘ್‌ಗುಪ್ಪನೆ ಹೊಗೆಯಗಳುತ್ತಾ ಬಂದು
ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವೇ ಹೋರತು, ಒಂದು
ರೈಲಾದರೂ ಜೋಟೋವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು
ಬರಲಿಲ್ಲ. ರೀಟಾ ಬಕಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೂ
ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಮನೆಗೆ ತಿರುಗೋಯಿತು.
ಮರುದಿನವೂ ಸ್ಟೇಷನ್ನಿಗೆ ಬಂದು ತುಂಬಾ
ಹೊತ್ತು ಇದ್ದು ಇದ್ದು ನೋಡಿ ನೋಡಿ
ಹೋಯಿತು.

ಹೀಗೆಯೇ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಬಂದು
ಹೋಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಮೊದಲು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲದ
ವರೆಗೆ ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಲಕ್ಷಿಸಿ
ಲಿಲ್ಲ; ಅನಂತರ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದುದರೂ,
ಟಿಕ್ಕಿಟ್ಟು ಕಲೆಕ್ಕರೂ, ಪೋರ್ಟರೂ "ಇದು
ಯಾರ ನಾಯಿ? ದಿನಾ ಸಾಯಂಕಾಲ

ಹೀಗೆಯೇ ಬಕಳ ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು.
ಒಂದುದಿನ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಜೋಟೋ
ಸ್ಟೇಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ನಾಯಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ರೈಲು
ಹತ್ತಿ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋದನು. ದುರದೃಷ್ಟ
ವಶಾತ್ ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಹಠಾತ್ತನೆ ಎನೋ
ನೋವೆತ್ತು. ಅದು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಜೋರಾಗಿ
ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಬಂತು. ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್‌ರು ಗಾಬರಿ
ಯಾದರು. ಡಾಕ್ಟರನ್ನು ಕರೆಸಲಿಕ್ಕೂ ಸಂಘ
ಇಲ್ಲದಂತೆ ಸಂದಿಗ್ಧ ಸ್ಥಿತಿಯಾಯಿತು.

ಜೋಟೋ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್‌ರನ್ನು ಕರೆದು ತನ್ನ
ಕಟ್ಟಕಡೆಯ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳಿದನು. "ಅಯ್ಯಾ,
ನಾನು ಇವೇ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಓದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿಯೇ
ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಈಗ ಇಲ್ಲಿಯೇ
ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನು ಬಹುವೇಳೆ ಇಲ್ಲ.
ನನ್ನನ್ನು ಒದುಕಿಸಲು ಇನ್ನು ವೃಥಾತ್ರನು

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಆ ಕಡೆಯೇ ನೋಡುತ್ತಾ ಇದ್ದು ಹೋಗುತ್ತವೇ ಕೋ? ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಡಗಿದರು.

ಒಬ್ಬರಿಂದೊಬ್ಬರಿಗೆ ಈ ವಿಷಯ ಮಾತಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಾಗ, ಅದು ಜೋಟೋ ಎಂಬವನ ನಾಯಿಯೆಂದೂ, ಅವನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಸತ್ತುಹೋದನೆಂದೂ, ಅವನು ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ರೈಲಲ್ಲಿ ಬರಲಾರನೆಂದೂ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿಯಿತು. ಆದರೆ ಆ ನಾಯಿಗೆ ಆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಯ ಹೇಳುವುದು ಯಾರು? ಅದು ತನ್ನ ಅಭಾಸವನ್ನು ಬಿಡದೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ರೈಲುಸ್ವೇಚಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದುಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಕೆಲವರು ಅದರಮೇಲೆ ಕರುಣೆಗೊಂಡು "ನಿನ್ನ ಯಜಮಾನನು ಸತ್ತುಹೋದನು. ಇನ್ನು ಬಾರನು" ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಹಾಗೆ ನಾನಾವಿಧ ಹಾವಭಾವಗಳಿಂದ ಹೇಳಿ ನೋಡಿದರು. ಆದರೂ ಅದು ದಿವಾ ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪದೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಕಾದುಕಾದು ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಕಾಲವು ಉರುಳಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು. ತಿಂಗಳುಗಳು, ಸಂವತ್ಸರಗಳು ದಾಟಿದುವು. ಸ್ವೇಚಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ರೈಲುಮೇಲೆ ಕೆಲಸವನ್ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗೆ ವರ್ಗಾವಣೆಗಳಾದುವು. ಹೊಸವರು ಬಂದು ಬಂದರು. ಹೊಸಬರಾಗಿ ಬಂದವರಿಗಲ್ಲಾ ಸ್ವೇಚಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವ ಆ ನಾಯಿಯ ಚರಿತ್ರೆಯೂ ತಿಳಿಯಿತು.

ಪ್ರಭುವಿನಮೇಲೆ ಅವಕ್ಕಿರುವ ಭಕ್ತಿವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊಸ ಹೊಸ ಜನರಿಗೆಲ್ಲಾ ಜೋಟೋ ಅಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬ ಅವನ ಚರಿತ್ರೆಯೂ ಈ ನಾಯಿಯಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಕಾಲವು ಸುಳಿವಂತೆ ರೀತಿಯ ಮುದಿಯಾಯಿತು. ಅವರೂ ರೈಲುಸ್ವೇಚಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ದೇಹದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಕಮ್ಮಿಯಾದರೂ ನಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡದಿದ್ದರೂ ಹೇಗಾದರೂ ಮೈಯೆಳೆದುಕೊಂಡು ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇತ್ತು.

ಹೀಗೆಯೇ ಎಂಟು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ಒಂದುದಿನ ಸಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದ ರೀತಿಯ ವುಸು ಹಿಂದಿರುಗಿ ವ.ನೆಗೆ ಹೋಗ

ಲಾರದೆ ಹೋಯಿತು. ಆದಿನ ರಾತ್ರಿ
ಟೋಕಿಯೋನಗರದಿಂದ ಬರುವ ಕಟ್ಟ ಕಡೆಯ
ರೈಲಿನವರೆಗೂ ಅದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಶುಷ್ಕ
ನೋಡಿದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ಕಡೆಗೆಲ್ಲ
ಹೊರಟುಕೋಗುತ್ತಲೇ ರೀಟಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ
ಪಾಟಾ ಕಾರಂಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನು
ಬಿಟ್ಟಿತು.

ರೀಟಾನಾಯಿ ಸತ್ತಿತೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಲೇ
ಚಿಕ್ಕವರು ದೊಡ್ಡವರು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇಜಾರಿ
ದೂರಿಸಿದರು. ಒಬ್ಬ ಯಜಮಾನನನ್ನು
ಎಷ್ಟೋ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಸೇವಿಸಿ, ಕತೆಗೆ ಅನನ
ನನವಿಂದಲೇ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕೂಡ ಬಿಟ್ಟ ಆ
ಜೀವಿ, ಮನುಷ್ಯನಾದರೇನು? ನಾಯಿಯಾದ
ರೇನು? —ಅದೇ ಧನ್ಯ ಜೀವಿ! ಎನ್ನುತ್ತಾ
ಎಲ್ಲರೂ ಅನೇಕ ವಿಧವಾಗಿ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡರು.

ರೀಟಾವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಜೋಟೋ
ಸಾಕಿದ. ಆದರೆ ಈಗ ರೀಟಾ ಎಲ್ಲರಿಗೂ
ಪ್ರೀತಿಯ ನಾಯಿಯಾಯಿತು. ಅದರ ವಿಶ್ವಾ
ಸವೂ ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತಿಯೂ ಎಲ್ಲರ ಹೃದಯ
ವನ್ನೂ ಕಲಕಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. “ಈ ನಾಯಿಯ
ಜನ್ಮವು ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸಾರ್ಥಕ

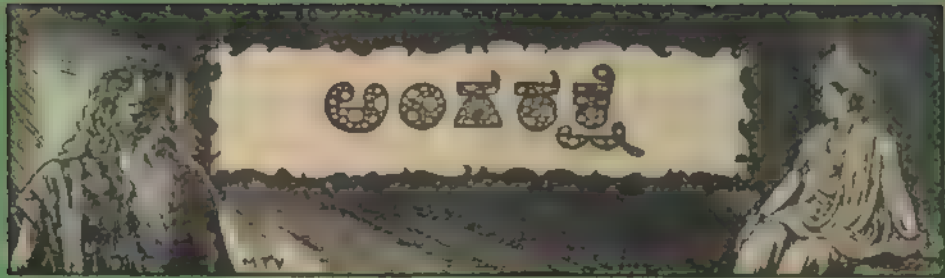
ನಾಯಿತು!” ಎಂದು ಅನೇಕರು ಹೇಳಿ
ಕೊಂಡರು.

ಇಂತಹ ಶ್ರೇಷ್ಠ ನಾಯಿಯ ಶವವನ್ನು
ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡಬಹುದೇ? ಎಲ್ಲರೂ ರೀಟಾ
ವನ್ನು ಗೌರವಿಸಬೇಕೆಂದು ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದರು.
ಕೂಡಲೇ ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಹೂವಿನ
ರಥವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣಮಾಡಿದರು. ಆ ರಥದ
ಮೇಲೆ ಅದರ ಶವವನ್ನಿಟ್ಟು ಬಲು ವೈಭವದಿಂದ
ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿಸಿದರು. ದೂರ ಪ್ರಾಂತ್ಯ
ಗಳಿಂದಲೂ ಜನರು ಒಂದು ಆ ಉತ್ಸವದಲ್ಲಿ
ಪಾಲುಗೊಂಡರು.

ಹಾಗೆ ಮೆರವಣಿಗೆಯಾದಮೇಲೆ, ರೀಟಾ
ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಬಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ
ಸ್ಥಳಕ್ಕೆನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಅದನ್ನು ಭೂಗತ
ಮಾಡಿ, ಅದರಮೇಲೆ ಅಧ್ಯತವಾದೊಂದು
ಗೋರಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದರು.

ಆ ಗೋರಿಯಮೇಲೆ, ರೀಟಾನಾಯಿಯ
ಅದರ್ಶಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು, ಸುವರ್ಣಕ್ಷರಗಳಿಂದ
ಕೆತ್ತಿಸಿದರು. ರೀಟಾನಾಯಿಯ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು
ಸಾರುವ ಆ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು, ಆ ಗೋರಿಯ
ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ನಾವು ನೋಡಬಹುದು.

ಮೊದಲು ಮಗಧರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಗುಣನರ್ಮ ನೆಂಬ ಡೊರೆ ಆಳುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ನಲುಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ರಾಜ್ಯವಾಳಿದ. ಅವನ ಆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶವು ಪೈಪುಪಚ್ಚಿಗಳಿಂದಲೂ, ಸಿರಿಸಂಪತ್ತಿನಿಂದಲೂ ಸುಭಿಕ್ಷವಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಏನೊಂದೂ ಕೊರತೆಯಿಲ್ಲದೆ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

ಸುಗುಣಸಿಂಹನಿಗೆ ನೃದ್ಧಾಪ್ಯವು ಬಂತು. ಇನ್ನು ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಿರ್ವಹಣೆಯನ್ನು ಕುಮಾರನಿಗೆ ವಹಿಸಿ, ತಾನು ದೈವಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಕಾಲಹರಣ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದನು. ಒಂದು ಹುಣ್ಣುಮೆಯರಾತ್ರಿ ಇದೇ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ, ತನ್ನ ಅಂತಃಪರದಲ್ಲಿ ಅತಿತ್ತ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಊರೆಲ್ಲಾ ಗಾಢನಿದ್ರೆಯಿಂದ ನಿರಬಲವಾಗಿತ್ತು. ಕೋಟಿಯೊಳಗಿನ ಗಂಟೆ "ಧಂಂಗ್ ಧಂಂಗ್" ಎಂದು ಹನ್ನೆರಡುಸಾರಿ ಹೊಡೆದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟಿತು.

ಇನ್ನು ಮಲಗೋಣವೆಂದು ರಾಜನು ಹಂಸ ಕೂಲಿಕಾತಲ್ಪದ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿದಾಗ, ಜಗ

ಜಗಿಸುವ ದೃಶ್ಯವೊಂದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅದೇನು? ದಿವ್ಯವಾದ ಪುತ್ಥಳಿಚಿನ್ನದ ಕಾಂತಿಯಿಂದೊಪ್ಪುವ ದೇಹದಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತ, ಸುಂದರಿಯೊಬ್ಬಳು ಆ ತಲ್ಪದಮೇಲೆ ಕುಳಿತಿದ್ದಾಳೆ! ಅಪರಿಚಿತಳಾದ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನ ಆಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

"ರಾಜೇಂದ್ರ! ನನ್ನನ್ನು ಅರಿಯೆಯಾ?" ಎಂದು ಸಮುರಿ ಮಧುರವಾಗಿ ಕೇಳಿದಳು. ರಾಜನು ಏನೂ ತೋರದೆ ನಿಂತನು.

"ನನ್ನ ಹೆಸರು ಯಶೋದೇವಿ. ನೀನು ನೀತಿ-ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಾಲಿಸಿ, ನಿನ್ನ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಹತ್ತು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಾಸಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದವಳು ಯಾರು ಗೊತ್ತೆ? ನಾನೇ!" ಎಂದಳು. ರಾಜನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ— "ದೇವಿ! ನನ್ನ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಕಾರಣಳಾದ ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನ ಕುಮಾರನ ರಾಜ್ಯಭಾರದಲ್ಲಿ ನೀತಿ-ಧರ್ಮಗಳು ಹೇಗೆ ನೆಲೆಸುವುವೋ ಎಂದು ನನಗೀಗ ಯೋಚನೆಯಾಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ಅವಕ್ಕೆ ಯಶೋದೇವತೆ—“ರಾಜಾ, ದಿಗಿಲು ಪಡಬೇಡ. ನಿನ್ನನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿ ದಂತೆಯೇ ನಿನ್ನ ಮಗನನ್ನೂ ನಡೆಸುತ್ತೇನೆ. ಚಿಂತಿಸಬೇಡ” ಎಂದಂದು ಅಂತರ್ಧಾನವಾಗಿ ಹೋದಳು.

ನಂತರ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಮೇಲೆ ಸುಗುಣ ವರ್ಮನು ತೀರಿಹೋದನು.

ಸುಗುಣವರ್ಮನ ಕುಮಾರ ಧೀರವರ್ಮನು ಗಪ್ಪುಗೆಯ್ದೇರಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಧವಲ್ಲೆಯೂ ತಂದೆಗೆ ತಕ್ಕ ಪುತ್ರನೆಂದು ಹೆಸರ. ಪಡೆದನು. ತಂದೆಯ ಕಾಲದಿಂದ ಪ್ರಥಮಮಂತ್ರಿಯಾಗಿದ್ದ ವೃದ್ಧ ನಾದ ಧರ್ಮಪಾಲನನ್ನೆ ತನ್ನ ಸಲಹೆಗಾರ ನನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ ಕೊಂಡನು. ಇವರಿಂದ ರಾಜ್ಯಕಾಲನೆ ಸುಗಮವಾಗಿ ನಡೆಯಿತು. ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ವಿನೂ ವಿಶೇಷವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ಹುನ್ನೆಮೆಯ ರಾತ್ರಿ, ಸುಗುಣವರ್ಮನಿಗೆ ಕಾಣಿಸುವಂತೆಯೇ, ಧೀರ ವರ್ಮನಿಗೂ ಯಶೋದೇವಿ ಕಾಣಿಸಿದಳು. ಧೀರವರ್ಮನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ವಿನಯ ದಿಂದಲೂ ಅವಳಿಗೆ ವಂದಿಸಿದನು. ದೇವಿ ಧೀರವರ್ಮನಿಗೆ ಹರಸುತ್ತ—“ಕುಮಾರಾ! ಈ ಉಂಗುರವನ್ನು ಹಿಡಿ. ಇದೇ ನಿನಗೆ ಅಂಗ ರಕ್ಷೆ. ಯಾವಾಗ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗ ದಿಂದ ಅಡ್ಡತಿರುಗುತ್ತದೋ ಆಗ ಈ ಉಂಗು ರವು ನಿನ್ನ ಜೀರಣವನ್ನು ಚಿತ್ರಟಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ನೀನು ಸರಿಯಾದ ದಾರಿಯಲ್ಲೇ ನಡೆಯುತ್ತಿರು.” ಎಂದು ಬೋಧಿಸಿ ಒಂದು ಉಂಗುರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅಂತರ್ಹತೆಯಾದಳು.

ದೇವಿಯ ದಯೆಗಾಗಿ ಸಂತೋಷ ಪಡುತ್ತ ಧೀರವರ್ಮನು, ತನಗೆ ಅಂಗರಕ್ಷೆಯಾಗಿ ಪ್ರಸಾದಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆ ಉಂಗುರವನ್ನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಧರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಆ ಉಂಗುರದ ಮಹಿಮೆಯಿಂದಲೂ, ಮಂತ್ರಿ ಧರ್ಮಪಾಲನ ಸಲಹೆಯಿಂದಲೂ ಅವನ ರಾಜ್ಯಭಾರವು ಬಹುಕಾಲ ಧರ್ಮ ದಿಂದಲೇ ಸಾಗಿತು.

ಅವರಿ ಮತ್ತೆ ವತ್ತೆ ಯುವಕನಾದ ಧೀರ ವರ್ಮನಿಗೆ ವೆಲ್ಲಮೊನೆ ಆಶೆ-ಅತ್ಯುಗ್ರಳು ಒರಲಾಕಂಭಿಸಿದವು. ಅವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಕೃತಿಗಳೂ ಹೊರಡಲಾರಂಭಿಸಿದವು. ಮನಸ್ಸು ಬದಲಾವಣೆಹೊಂದಿತು. ಇದು ಧರ್ಮ ಇದು

ಅಧರ್ಮ ಎಂಬ ತಾರತಮ್ಯ ಜ್ಞಾನವು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು. ದುರಾಶೆ ಹೆಚ್ಚಿತು. ದುಷ್ಟ ಸಂಕಲ್ಪಗಳಿಗೆ ಗಾಳಿಹಾಕುವಂತಹ ದುಷ್ಟ ಪರಿವಾರವು ರಾಜನಸುತ್ತೂ ಸೇರಿದರು.

ಆ ದುಷ್ಟ ಪರಿವಾರಕ್ಕೆ ದುರ್ದಮನನೆಂಬ ವನು ನುಬಿಂಡಾಗಿವ. ಅವನಿಗೂ ರಾಜನಿಗೂ ತುಂಬಾ ಅಚ್ಚು ಮೆಚ್ಚಾಯಿತು. "ರಾಜನಾದವನು ಯಾವಾಗಲೂ ರಾಜ್ಯವಿತ್ತಾರಣ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು. ಖಜಾನೆ ತುಂಬಿಸಿ ಕೊಂಡೇ ಬರಬೇಕು" ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ದುರ್ದಮನನು ದುರ್ಬೋಧನೆಮಾಡುತ್ತಾ ಧೀರವರ್ಮನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ವೃದ್ಧಮಂತ್ರಿ ಧರ್ಮಪಾಲನ ನಿತಿಮಾತುಗಳು ರಾಜನ ಕಿವಿಗೆ ಏರದಂತಾಯಿತು. ಮುದಿಮಂತ್ರಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು ಪಿನ್ನನಾದನು. ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಮೂಲೆಸೇರಬೇಕಾಯಿತು ವೃದ್ಧಮಂತ್ರಿ.

ಧೀರವರ್ಮನು ಅಕಾರಣವಾಗಿ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಸಾಮಂತ ರಾಜರನ್ನೇರಿ ದಾಳಿ ತೆಗೆದು ಲೂಟಿಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ದುಷ್ಟತನವೂ, ಹುಚ್ಚವೂ, ಕ್ರೌರ್ಯವೂ ಅವನಲ್ಲಿ ದಿನೇದಿನೇ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಯಿತು. ಮೈಮರೆತುಕೊಂಡನೆಂದರೂ ಅತಿಶಯವಲ್ಲ.

ಏಕೆಂದರೆ ಅವನು ಕೆಟ್ಟಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಅಂಗರಕ್ಷೆಯಾಗಿರುವ ಆ ಉಂಗರವು ಅವನನ್ನು ಚಿತ್ತುಟ್ಟುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಅದು ಅವನಿಗೆ ಕೊಂಡವೂ ತೀಯಲೇ ಇಲ್ಲ!

ಧೀರವರ್ಮನು ಈಗ ಮೊದಲನೆಯ ಧೀರವರ್ಮನಲ್ಲ. ಈಗಿನ ಧೀರವರ್ಮ ಒಹಳ ದುಷ್ಟ, ದುರ್ಮಾರ್ಗಿ, ಕ್ರೂರ. ಅನೇಕ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಸೂರೆಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟನು. ತನ್ನ ಸುಖಸ್ವಾರ್ಥಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೇರಿ ವಿಧವಿಧವಾದ ಕರಗಳನ್ನು ಹೂರಿದನು. ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಯಮಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರಭುವಿನಮೇಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗಿರುವ ಭಕ್ತಿ ವಿಚ್ಛಾದಗಳು ನಶಿಸಿ ಹೋದುವು. ಅವನ ದುಷ್ಟಚರ್ಯಗಳಿಗೆ ರಾಜಾಂಗದ ಸೈನಿಕರುಕೂಡ ಅಸಹ್ಯವಾದುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಬೇರೆಯವರ ವಿಷಯ ಕೇಳಬೇಕೆ?

ದುಷ್ಟತನದ ತುಟ್ಟತುದಿಯನ್ನೇ ಮುಟ್ಟಿದು ಧೀರನಿಹ. ಕಡೆಗೆ ಅವನನ್ನೇರಿ ಅವನ

ನಿಗೇ ಆಸಕ್ತರಾದವರಂತೆ, ಪ್ರಜೆಗಳ ಗೋಳಾಟ ಅವನ ಕಿವಿಯನ್ನು ಕೇಳಿರುತ್ತದೆ. ಅಂಗ ರಕ್ಷೆಯ ಉಂಗುರವಂತೂ ಅವನಿಗೆ ಚಿವುಟುತ್ತಲೇ ಉಂಟಿಲ್ಲ. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಕೊಂಚ ಕೊಂಚ ಬುದ್ಧಿ ಬರುತ್ತಿತ್ತು. “ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಗೋಳಾಡಿಸಿ, ನಾನೇನು ಸಂಪಾದಿಸಿದೆ? ಏಕೆ? ನನಗೇನು ಅಪ್ಪುಕಡಮೆಯಾಗಿತ್ತು?” ಎಂದು ತನ್ನಲ್ಲಿತಾನೇ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದನು. ಮನಸ್ಸು ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೊಯ್ಯುತ್ತ ತೊಡಗಿತು. ತಂದೆಯಕಾಲದ ವೃದ್ಧಮಂತ್ರಿಯ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿದವನಲ್ಲ ಎಂದು, ಕೆಲವು ಬಾರಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವನ್ನೂ ಪಟ್ಟನು. ಅದರ ಸ್ಥಿರತೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಮುಂದೆ ಆ ವೃದ್ಧಮಂತ್ರಿ ಸತ್ತು ಹೋದನು. ರಾಜನ ಹಿತಚಿಂತಕರಂತೆ ವೇಷಕಾಕಿ ಕೊಂಡು ಸೇರಿದ ಮಕ್ಕರು ರಾಜಬೀಳ್ಕೊನನ್ನು ಮೆಲ್ಲ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅಸಹರಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನಗಳೂ ಹತ್ಯೆಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಬಂದುವು. ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಒಮ್ಮೆ ಗಲಾಟೆಯಿತ್ತು. ದುಷ್ಕರ ಮುಂಡನಾದ ದುರ್ದಮನನು ತನ್ನ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಒಯಲು

ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ರಾಜನ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಗಲ್ಲಿಗೆ ಹಾಕಲಿರುವನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಧೀರವರ್ಮನ ಬೆರಳುಂಗುರವೂ ವಿಶೇಷಕಾಂತಿಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತ ಜೋರಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಚಿವುಟುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಅವನು ಪೂರ್ಣ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದನು.

ಧೀರವರ್ಮನಿಗೆ ತನ್ನ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯ ಮೇಲೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿ. ಈಗ ಅವಳ ಜೀವಕ್ಕೆ ಆಪತ್ತು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೋಪವೇರಿತು. ಧೈರ್ಯಸ್ಥಿಗಳು ನೆಲೆಸಿದುವು. ವೀರಾವೇಶದಿಂದ ಹೋಗಿದ್ದೊಹಗಳನ್ನು ಹೆದರಿಸಿ, ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಸೆರೆಹಿಡಿಸಿ, ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಸೋದರ ಸೊಸೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದನು.

ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಸಲಿಯಾದ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನನ್ನು ಬಿಡದೆ ಕಾಪಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಂಗರಕ್ಷೆಯ ಉಂಗುರವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ನಂಬಿದನು. ಬಂದ ಅಪಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅಂದಿನಿಂದ ಧೀರವರ್ಮನು ನಿಷ್ಕರಿ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಬಿಡದೆ ರಾಜ್ಯವಾಳುತ್ತಾ ಉತ್ತಮ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಗಳಿಸಿದನು.

ಜೇನಿನ ಬಿಂದು

ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯು ಕುಮಾರನು ಮನ್ಮಥ ಪ್ರಪಂಚದ ಗಂಡಸರೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಮನ್ಮಥನೇ ಬಲುಚೆಲುವ. ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಚೆಲುವೆಯಾದ ರತ್ನೀದೇವಿ ಎಂಬ ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ಮನ್ಮಥನೂ ರತ್ನೀದೇವಿಯೂ ತುಂಬಾ ಪ್ರೇಮದಿಂದಿದ್ದರು.

ಒಂದಾನೊಂದು ಬಾರಿ ಆ ದಂಪತಿಗೆ ಕೊಳಗೆ ಎನೋ ಜಗಳವುಂಟಾಯಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನೋ ಮನ್ಮಥನವೇ ಆಗಿತ್ತು. ಅವನು ತಪ್ಪನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿ ಕೊಂಡರೂ ರತ್ನೀದೇವಿಯು ಕೋಪ ತಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಬೇಸರವಟ್ಟು ಮನ್ಮಥನು ಒಂದು ಅಡವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕೂತನು.

ಅಲ್ಲಿಗೆ ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತನಾದ 'ಅನಿಲ'ನು ಬಂದನು. ಮನ್ಮಥನ ಚಿಂತೆಯ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು,—"ಇದಕ್ಕೆ ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ಈ ಅಡವಿಯೊಳಗೆ ಏಕೈಕವಾದ ಒಂದು ಬಳ್ಳಿಯುಂಟು. ಅದು ಸತ್ಪರ್ಣಾಗಳಿಂದ ಜಗಜಗಿಸುತ್ತಿದೆ. ಬಳ್ಳಿಯ ತುಂಬಾ ಹೂಗಳುಂಟು. ಹೂವಿನತುಂಬಾ ಜೇನುಂಟು.

ಆ ಜೇನನ್ನಿಷ್ಟು ನಾನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ರತ್ನೀದೇವಿ ನಿನ್ನ ಪ್ರಿಯಳಿದ್ದಾಗ ಅವಳ ರಿಕ್ಕೆಗಳಮೇಲೆ ಹಿಂಪೊಂದು ಎಂದು ಬೇಸನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿತ್ತು. ಅವಳ ಸಿಟ್ಟಿಲ್ಲಾ ಇಳಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅವಳು ನಿನ್ನೆಯಿಂದ ಏಳು ವಾಗ ನೀನು ಅವಳ ಇದಿನಲ್ಲೆಯೇ ಇರಬೇಕು. ಆ ಜೇನಿನ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ, ಕೋಪದ ನೆನಪೇ ಇಲ್ಲದೆ, ನಿನಗೊಡನೆ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಮಾತಾಡುವಳು." ಎಂದು ಸಲಹೆ ಹೇಳಿದನು. ಮನ್ಮಥನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು. ಧೈರ್ಯವಂತನು. "ನಾಗೆಯೇ ಮಾಡುವೆನು. ನೀನು ಆ ಜೇನನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅನಿಲನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಅನಿಲನು ಮರಳಿ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾದುಕೊಂಡಿರ ವಾಗ "ತಪನಾ! ತಪನಾ! ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಡ!" ಎಂದು ಕೂಗುವ ಹೆಂಗುಸಿನ ಕಂಠಸ್ವರವೊಂದು ಮನ್ಮಥನ ಕಿವಿಗೆಬಿತ್ತು. ಮಾಯಾವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲ ಮನ್ಮಥನು, ಕೂಡಲೇ ಅದ್ಭುತನಾಗಿ, ಹಾಗೆ

ಕೂಗಿದವಳು ಯಾರಿಂದು ನೋಡುತ್ತ
ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತನು. ಆಗೊಂದು ವಿಚಿತ್ರ
ದೃಶ್ಯವು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು.

ಕೂಗಿದವಳು ಒಬ್ಬಳು ಗಂಧರ್ವಕುಮಾರಿ
ಯಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಹೆಸರು ಭಾಯಾದೇವಿ.
ಅವಳು ತಪನನೆಂಬ ಗಂಧರ್ವನನ್ನು ನಂಬಿ
ಕೊಂಡು ಒಂದಿದ್ದಳು. ಅವನು ಅವಳನ್ನು
ನಡುದಾರಿಯಾಗಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು ಓಡುತ್ತಿದ್ದನು.
ಅವನು ಭಾಯಾದೇವಿಯನ್ನು ಪರಿಸುವನೆಂದು
ಅವಳಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಆಮೇಲೆ 'ವನ
ರಮೆ' ಎಂಬವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಭಾಯಾದೇವಿಗೆ
ವೋದನಮಾಡಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹಾಗೆ ಓಡುತ್ತ ತಪನನು ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಿ
ಹೋದನು. ಭಾಯಾದೇವಿ ಅಳುತ್ತಾ ಅವನ
ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿದಳು.

ಅಲ್ಲಿಯೇ ಅದೃಶ್ಯವಾಗಿ ಕೊಂಡು
ಇವೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ ಗ್ರಹಿಸಿದ ಮನ್ಮಥನು,
ಹೇಗಾದರೂ ಇದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸ ಬೇಕೆಂದು
ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಸಿಲನು ಒಂದು ದೊನ್ನೆಯಲ್ಲಿ
ಜೀನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ಮನ್ಮಥನು ಭಾಯಾ-ತಪನರ ವಿಷಯ
ವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಅನಿಲಾ, ಆ ತಪನನ ರೆವೈ
ಗಳಿಗೆ ಈ ಜೀನಿನ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಬಾ"
ಎಂದನು.

ಅಸಿಲನು ಅವರನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೊರ
ಟನು. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಗಂಧರ್ವ
ಕುಮಾರನೂ, ಒಬ್ಬಳು ಗಂಧರ್ವಕುಮಾ
ರಿಯೂ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅನಿ
ಲನು ಆ ಗಂಧರ್ವನ ರೆವೈಗಳಮೇಲೆ ಎರಡು
ಜೀನಿನ ಚುಕ್ಕೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಮನ್ಮಥನ ಬಳಿಗೆ
ಬಂದುಬಿಟ್ಟನು.

ಆದರೆ ಆ ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದವನು ತಪನನೇ ಅಲ್ಲ!
ಆ ಕುಮಾರಿ ಭಾಯಾದೇವಿಯೂ ಅಲ್ಲ!!
ಅವನು 'ವಸಂತನೆಂಬ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಗಂಧರ್ವ.
ಆ ಕುಮಾರಿಯೇ 'ವನರಮೆ'. ಇವಳು
ಭಾಯಾದೇವಿಯ ಸ್ನೇಹಿತೆಯಾಗಿದ್ದಳು.
ಇವಳು ವಸಂತನನ್ನೂ ವಸಂತನು ಇವಳನ್ನೂ
ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮಿಸಿದ್ದರು. ಇಬ್ಬರೂ ಅಡವಿ
ಯೊಳಗೊಂದು ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ
ಬರುತ್ತ, ಹಾಗೆ ನಿದ್ರೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಮನ್ಮಥನು
ಹೇಳಿದ ಭಾಯಾದೇವಿಯೂ ತಪನನೂ

ಇವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆಂದು ತಿಳಿದು, ಅನಿಲನು, ವಸಂತನ ರಿಪ್ಪೆಗಳಿಗೆ ಆ ಆದ್ಭುತಗುಣವುಳ್ಳ ಜೀನನ್ನು ಹಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟನು.

ವಸಂತನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಕಣ್ಣು ತೆರೆದ. ಆಗ ಭಾಯಾದೇವಿ ತಪನನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಅವನಿರೇ ಒರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಕೂಡಲೇ ವಸಂತನು ಆ ಜೀನಿನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ವನರಮೆಯನ್ನು ಮರೆತು, ಭಾಯಾದೇವಿಯನ್ನೇ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಕರೆಯಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಭಾಯಾದೇವಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ದುಃಖವೂ ಒಂದೇಬಾರಿಗೆ ಉಕ್ಕಿಬಂತು. "ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯಾದ ವನರವೇ. ಗೆ ಮೋಸಮಾಡಿ, ಈ ವಸಂತನನ್ನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸುತ್ತಾನಲ್ಲ! ಎಂತಹ ದುಷ್ಟ! ಎಂತಹ ದೋಷಿ!" ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, ಭಾಯಾದೇವಿ ವಸಂತನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದೆ ಸರಸರನೆ ಓಡಿಹೋದಳು. ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ವಸಂತನೂ ಕೋದ.

ವಸಂತನು ಹೊರಟುಹೋದ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವೇಳೆ ವನರವೇಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಯಿತು. ಎದ್ದುನೋಡಿದರೆ ವಸಂತನಿಲ್ಲ! ಅವಳಿಗೆ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು. ಅಡಮಯೋಳಗಿಲ್ಲಾ ಹುಡುಕತೊಡಗಿದಳು. ವಸಂತನು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಭಾಯಾದೇವಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಅವಳನ್ನೇ ಹುಡುಕುತ್ತ ಬಂದ ತಪನನು ಕಣ್ಣಿಗೆಬಿಟ್ಟನು.

ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ತಪನನು ಅನಂದದಿಂದ ಮುಖವರಳಿಸಿದನು. ಮತ್ತು ವನ

ರಮೆಯ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು "ವನರವೇ! ನಿನಗೋಸ್ಕರವೇ ನಾನುಬಂದೆ. ಭಾಯಾದೇವಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಂದೆ" ಎಂದನು.

ವನರವೇ ಕೋಪದಿಂದ—"ಛೇ, ದುಷ್ಟ! ಮೋಸಗಾರ! ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆಯಾದ ಭಾಯಾದೇವಿಗೆ ಮೋಸಮಾಡಿದಿಯಾ? ನನಗೂ ಅನ್ಯಾಯಮಾಡುವಿಯಾ? ಎಲ್ಲಿ? ನನ್ನ ವಸಂತನೆಲ್ಲಿ? ನೀನೇ ಅವನಿಗೆ ಏನೋ ಮೋಸಮಾಡಿದ್ದ! ಏನು ಮಾಡಿದಿಯೋ ಹೇಳು" ಎಂದು ಗದರಿಸಿದಳು.

ತಪನನು ಬೆದರಿ—"ವನರವೇ, ಕೋಪಿಸಬೇಡ. ವಸಂತನ ಸಂಗತಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ" ಎಂದಂದು ಅಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ವಸಂತನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ವನರಮೆಯೂ ಹೊರಟಳು.

ಚಂದಮಾಮ

ಈ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ, ಗಗನ
ನಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಗೊತ್ತಿದ್ದ ಮನಸ್ಸಿನ
ಕೇಳಿದನು. ಕೇಳಿ ತುಂಬಾ ತಲಮುಟ್ಟಿಸು.
ಅನಿಲನು ಮಾಡಿದ ಪೂರಬಾಟಿನಿಂದ
ಓಗಾಯಕೆಂದು ಅರಿತು, ಕೂಡಲೇ ಅವನು
ಅನಿಲನನ್ನು ಕರೆದ ತಪನನ್ನು ಕೇಳಿಸುತ್ತ
“ಇವನ ರೆಕ್ಕೆಗಳನ್ನೇ ನೋಡಿ ನಾನು
ಹಚ್ಚಿತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. “ಇವನಲ್ಲ.
ಈ ಮನೆಯ ಮೇಲೆ ಇವನು” ಎಂದನು ಅನಿಲ.
“ಅರೇ! ಅಂತಮೇ ವೋಸನಾಯಿತು. ಸರಿ.
ಅದು ಹಾಯಿತು. ನೀನು ಆ ತಪನನ
ಹಿಂದೆಯೇ ಕೇಳಿ ಅನು ನು ನಿದ್ರೆ
ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಅವನ ರೆಕ್ಕೆಗಳಿಗೆ ಈ ಜೀವನ
ಬಿಡನ್ನು ಹಚ್ಚಿ ಬಾ. ಆ ಛಾಯಾದೇವಿ
ಎಲ್ಲಿದ್ದಾಕೋ ಹುಡುಕಿ, ಇವನು ಏಳುವ

ಸಮಯಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ, ಅವಳನ್ನು ಕವನ
ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸು” ಎಂದನು.

ಅನಿಲನು, ಮಾಡಿದ ತಪನನ್ನು ಸರಿಸಿಡಿ
ಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ತಪನನನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ
ಅಕಾಂಕ್ಷಾರ್ಥದಿಂದ ಹೊದನು. ಸ್ವಲ್ಪ
ದೂರ ಹೋದಮೇಲೆ ತಪನನು ಅನುಸ
ಗೊಂಡು, ಒಂದು ಕಡೆ ಮಲಗಿ ನಿದ್ರೆ
ಮಾಡಿದನು. ಅನಿಲನು ಅವನ ರೆಕ್ಕೆಗಳಿಗೆ
ಜೀವನ ಬಿಡುಗಳನ್ನು ತಡವಿ, ಛಾಯಾದೇವಿ
ಯನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು ಓಡಿಲಿಕ್ಕಾಗಿ
ಹೊರಟನು.

ನಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಛಾಯಾದೇವಿ
ಓಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದಳು. ಅವಳ ಹಿಂದಿ
ನಿಂದಲೇ ವಸಂತನು ಒಂದನು. ಆಗ
ಛಾಯಾದೇವಿ “ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನನ್ನು ಈ
ದುರ್ಮಾರ್ಗದ ಬಾಧೆಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸುವವರು
ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ
ಕೂಗಿದಳು.

ಈ ಗೋಳು ಕೇಳಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅನಿಲನು
ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣದಂತೆ ಅದ್ದಿರಲು ಬಂದು
ನಿಂತನು. ಆ ಕೂಗು ಕೇಳಿ ಮೌನವಾಗಿ
ಮಲಗಿದ್ದ ತಪನನಿಗೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾಯಿತು.
ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾದ ಕತ್ತಲಿಗ ಛಾಯಾದೇವಿ
ತೋರಿದಳು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಎದ್ದ ಅನೇಕ ವೃತ್ತಾಂತ
ದಿಂದ ತಪನನಿಗೆ ಛಾಯಾದೇವಿಯ ಮೇಲೆ
ಪ್ರೇಮ ಪ್ರಾಪ್ತಾಯಿತು. ಬಹುಪ್ರೀತಿಯಿಂದ
ಅವಳನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿದನು.

ಭಾಯಾದೇವಿಗೆ ಆತ್ಮಾತ್ಮ ಸುಖವಾಯಿತು. ತನಗೆ ನೋಡನಾಡಿ ಓಡುಕೊಂಡ ತಪನನೇ ಹೀಗೆ ಮಾತಾಡುವುದೇ? ಎಂದುಕೊಂಡಳು. ಆಗ ವಸಂತನು—“ಭಾಯಾ! ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನೇ ನರಿಸುವೆನಲ್ಲದೆ ಇವನಲ್ಲ; ಇವನನ್ನು ಹೋಗಿನ್ನು!” ಎಂದನು. ಇದೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ವಿಚಿತ ಘಟಕವಂತೆ ತೋರಿತು ಭಾಯಿಗೆ.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿಗೆ ವಸಂತನು ಕೂಡಾ ಬಂದನು. ಭಾಯಾದೇವಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ವಸಂತನೂ ತಪನನೂ ವಾದಿಸ ವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಭಾಯಿ ಬಹಳ ಕೆಟ್ಟವಳೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಭಾಯಾದೇವಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಲಾಂಛನವಿಡಲು. “ನಾನೇನೂ ಅರಿವು!” ಎಂದು ಭಾಯಾದೇವಿ ಅಳುತೊಡಗಿದಳು. ತಪನನೂ ವಸಂತನೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಬಯ್ಯುತ್ತ, ಹೊಡೆದಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ದೊಣ್ಣೆತರಲು ಆತ್ಮಿಕ ಓಡಿದರು.

ಹೀಗೆ ಅವರು ನಿರ್ವಾಣನಾಗಿ ತಲೆಮುಂಚೆ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ವಂತಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮನುಷ್ಯರು ತನ್ನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಳವಾದ ನದಿ ಪ್ರವಹಿಸು ವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಆ ನದಿಯ ಅತಿ-ಕಾಚಿ ದಡಗಳಲ್ಲಿ ವಸಂತನೂ ತಪನನೂ ನಿಂತು ಕೊಂಡು ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರವೇಲಿ ದೊಣ್ಣೆ, ಕೋಳು, ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಬೀಸಿದರು. ಅವೆಲ್ಲಾ ನದಿಯಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದುವು. ಕಡೆಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ದಣಿದು ಅಲ್ಲಿಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದು ನಿಜವೋದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಅತ್ತು ಅತ್ತು ಭಾಯಾದೇವಿಯೂ,

ಬಯ್ಯ ಬಯ್ಯ ವಸಂತನೊಡನೆ ದಣಿದು ಮಲಗಿದರು.

ಆಗ ಮನುಷ್ಯರು “ಅವಿಣ, ಈ ಭಾಯಾ ದೇವಿ ಎಳುವುದರೊಳಗೆ ಅವಳನ್ನೆತ್ತಿ ತಪನನ ವಳುವೆ ಬಿಟ್ಟುಕಾ” ಎಂದನು. ಅನಿಲನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ ಒಂದಮೇಲೆ, “ಇನ್ನು ಈ ವಸಂತನೊಬ್ಬರನ್ನು ಎತ್ತಿ ವಸಂತನ ಮುಂದೆ ಹಾಕಿಬಿಡು” ಎಂದು ಮನುಷ್ಯನು ವನಃ ಕಲಸ ಹೇಳಿದನು. ನಿಮಿಷಮೊಳಗೆ ಅವನೂ ನೆರವೇರಿಸಿ ಬಂದನು ಅನಿಲ.

ಆಗ ಮನುಷ್ಯರು—“ಅನಿಲಾ, ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ ಪೂರ್ತಿ ಮುಗಿದಿಲ್ಲ. ತಪನನೂ ಭಾಯಿಯೂ ಎರಡು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ಸಂತೋಷಪಡುವರೇ ಹೊರತು, ಆಚೆಯ ದಡದಲ್ಲಿರುವ ವಸಂತನೊಬ್ಬರೂ ವಸಂ

ತನೂ ಎದ್ದು ಅನಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರರು. ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಜೀಸಿನ ಪ್ರಭಾವವಿಂದ ವಸಂತನು ಭಾಮಿಯು ಚಿಂತೆಯುಳ್ಳ ಇದ್ದಾನು. ಇದಕ್ಕೇನು ಉಪಾಯ? ಎಂದನು.

“ಉಪಾಯವಿದೆ ಎಂದೆಂದು ಅನಿಲನು ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೋದನು. ಮುನ್ನವನು ಅಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅವನು ನಾಲ್ಕು ಎಲೆಗಳನ್ನು ತಂದನು. ಆ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಜಜ್ಜಿ ರಸವನ್ನು ವಸಂತನ ರೆಪ್ಪೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಜೀಸಿನ ಪ್ರಭಾವವು ಮಾಯವಾಗಿಹೋಗಿ, ವಸಂತನು ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ವಸರಮೆಯನ್ನು ಮುಂಚಿನಂತೆಯೇ ಪ್ರೇಮಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ಭಾಯಾ ತವನರೂ ನಿಶ್ಚಯವೆಂದು ಪರಸ್ಪರ ಸ್ನೇಹದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ನಂತರದಲ್ಲಾ ಒಂದು ಸ್ವಪ್ನದಂತೆ ಅವರಿಗೆ ತೋರಿತು. ನಾಲ್ಕರೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದರು.

ಅಮೇಲೆ ಮುಸ್ಸುಧನು ನೇರಾಗಿ ರಕ್ತೀ ದೇವಿಯ ಅಂತ್ಯವರಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಅವಳು ಇನ್ನೂ ನಿದ್ರೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ

ಕೂಡಾ ಅವಳ ಕಣ್ಣಿನೊಳಗೆ ಕೋಪವು ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು!

ಮುಸ್ಸುಧನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವಳ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳ ರೆಪ್ಪೆಗಳಿಗೂ, ತಾನು ತಂದ ಜೀಸಿನ ಬಿಂದುಗಳನ್ನು ಹಚ್ಚಿದನು. ಬಳಿಕ ಅವಳು ಎಳೆವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಅವಳ ಇದಿರಿ ನಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತನು.

ಸ್ವಲ್ಪಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ರಕ್ತೀ ದೇವಿ ಎದ್ದಳು. ಅಶ್ವರ್ಯ! ಅವಳ ಕೋಪವೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಯಿತೋ ಎಂದೋ! ಸತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಒಳ್ಳೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ “ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಿರಿ? ಎಷ್ಟುಕೂತ್ತು ನಿಮಗಾಗಿ ಕಾದೆನು! ನನಗೆ ಕೋಪವೆಂದರೆ ನೀವು ಹಾಗೆ ಹೋಗುವುದೇ? ಇನ್ನೆಂದೂ ಹಾಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಆಣೆ ಮಾಡಿ” ಎಂದಳು ಮುಗುಳುಸಗುತ್ತಾ.

ಮುಸ್ಸುಧನೂ ನಗುತ್ತಾ—“ಇಲ್ಲ! ಇಲ್ಲ! ನೀನು ನಿದ್ರೆಮಾಡಿದ್ದು ನೋಡಿ ಎಚ್ಚರವಾಡದೆಂತಲೇ ಸಮ್ಮನಿಡ್ತೆ. ಇನ್ನುವೇಲೆ ನಿನಗೆ ಕೋಪವೇ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ನನಗೂ ಸಿಟ್ಟು ಬಾಡ!” ಎಂದನು.

ಇಬ್ಬರೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿದ್ದರು.

ವೀರನಾಯಕ

ನನ್ನ ದೇಶವನ್ನು ಹಿಂದೆ ಕೊಂಡ ಕಾಲ
ಮೊಗಲಬಾಡಕರು ಆಳಿದ ಸಂಗತಿ ನಮಗೆ
ಗೊತ್ತಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಆ ಬಾಡಕರಲ್ಲಿ ಡಿರಂಗ
ಜೇಜನೂ ಒಬ್ಬ. ಅವನ ಪರಿವಾಲನೆಯಲ್ಲಿ
ಪ್ರಜೆಗಳು ಸುಖವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಆಡಳಿತ
ಬಹಳ ಕ್ರೂರವಾಗಿದೆ, ಎಂದೇ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ
ಜೇಜಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವನು ಅಸೌಮ್ಯತನಗಳ
ಮೇಲೆ ಬೇರೂರಿಸುವ ನಾಗಿದ್ದ. ಮುಖ್ಯ
ವಾಗಿ ಸಿಬ್ಬಿಮತಸ್ಥರು ಡಿರಂಗ ಜೇಜನಿಂದ
ನಾನಾ ಸಂಕಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಬಾಡಕನು ಕೊಡುವ ಯಾತನೆ ಮಿಂದ
ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಭಯವೆದ್ದಿತ್ತು. ಸುಖ
ವಾಗಿದ್ದೇವು ಎಂಬ ನಂಬುಗೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ
ಹೋಯಿತು. ದಿನಹೋದಂತೆ ಪ್ರಜೆಗಳ
ಕಷ್ಟನಷ್ಟಗಳು ಹೆಚ್ಚಿಕೊಂಡೇ ಬಂದುವು.

ಇಂತಹ ಇಕ್ಕೆಟ್ಟನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ, ಗುರು
ಗೋವಿಂದಸಿಂಗ್ ಎಂಬ ತರುಣನು ಸಿಬ್ಬಿ
ಸಮುದಾಯಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಾಯಕನಾಗಿದ್ದನು.
ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವನಾದರೂ ಫೈರ್
ವಲ್ಲಿಯೂ ಪರಾಕ್ರಮದಲ್ಲಿಯೂ ಬುದ್ಧಿ

ಕುಶಲತೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ಸಮ ಅವಕಾಶ.
ಈ ಒಂದು ತೇಜಸ್ವೀಗುಣಗಳೇ ಅವನನ್ನು
ಸಿಬ್ಬಿನಾಯಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದುವು. ಅವನು
ಬೆಂಕಿಗೆ ಹಾಕಿದವೂ ಹಾರುವಷ್ಟು ನಂಬುಗೆ
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವನ ವೇಶಿತ್ತು.

ಅವನು ನಾಯಕನಾಗಿ ಸಮನೆ ಕುಳಿತು
ಸುಖಪಡಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಸ್ಥಿತಿ, ದೇಶದ ಗತಿ
ಕೇಗೆ ಹೇಗೆ ಉಂಟುಬಂದನ್ನು ಪರಿಶೀಲನೆ
ಮಾಡ ತೊಡಗಿದನು. ಆಹಾ! ಎಂತಹ
ದಾಸಿತಿ! ಮುಂದೆ ಬಂದು ವೇರಯಜೇಕಾದ
ಯಾವಕರಲ್ಲಾ ಪೌರುಷಬೀಜವಾಗಿ ಅಂಜು
ಗುಳಿಗಳಂತೆ ತರುಗುತ್ತಿರುವರೆಂದು ತೋರಿತು.
ಅದರಿಂದ ವೇರಯ ತನ್ನ ಪರಿವಾರವನ್ನು
ಸರಿಗೊಳಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ, ತನ್ನಂತೆ ದೇಶವೂ
ಸರಿಯಾದೀತೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಹೀಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಒಂದುದಿನ, ರಾಜ್ಯ
ದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಶಾಲವಾ
ದೊಂದು ತೋಟಕ್ಕೆ ಒರಪಾಡಿಕೊಂಡನು.
ನಾಯಕ ಗೋವಿಂದಸಿಂಗ್‌ನ ಕಡೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ
ಯಾವನು ತಾನೇ ಬಾರದಿರುವನು? ಎಲ್ಲರೂ

ಬಂದು ಆ ತೋಟದಲ್ಲಿ ಗುಮಿಗೂಡಿ, ನಾಯಕನು ಏನು ಹೇಳುವನೋ ಎಂದು ಕೇಳಲು ಕಿವಿ ನಿಗುರಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

ಅದರಲ್ಲಿ ಛಾಪಣ ನೂಡಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಏರ್ಪಾಡೇನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನೋಡನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ, ಬಾಗಿಲಿಗಿರುವ ತೆರೆಯನ್ನು ತೋಲಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಿಚ್ಚುಕತ್ತಿಯನ್ನು ಝಳಪಿಸುತ್ತ, ವೀರಾವೇಶದಿಂದ ಗುರುಗೋವಿಂದಸಿಂಗನು ಅಚೆಗೆ ಬಂದನು.

ಬಂದು, ಒಹು ಭೀಕರವಾದ ಮುಖ ಮುಂದೆ ಯಿಂದ, ಗಂಭೀರಧ್ವನಿಯಿಂದ—
“ಬನ್ನಿವೇರೆ! ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪೀಠಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಲು ಸ್ವೆಚ್ಛಾಪೀಡರು ನನಗಿಬೇಕು. ಯಾರು ಬರುವರೋ ಬನ್ನಿ!” ಎಂದು ಗರ್ಜಿಸಿದನು.

ಯುವಕರೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ಗುರುಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವ ಖಡ್ಗವನ್ನು ನೋಡಿದರು. ವೆಲ್ಲನೆ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೇ ಜವರಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಭಯವು ಅವರ ನಂಬುಗೆಯನ್ನು ಒತ್ತುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬನು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮುಂದಡಿದುಟ್ಟು — “ನಾನು ಸಿದ್ಧನಿಷ್ಟೇನೆ” ಎಂದನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಛಾಯಸಿಂಗ್. ಗೋವಿಂದಸಿಂಗನು ಅವನನ್ನು ಅಚೆಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ತನ್ನ ಹೇರೆಯೊಳಗೆ ಕರೆದೊಯ್ಯನು. ಕೂಡಲೇಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಕಡಿಮೆಯಾಕಿದ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿಬಂತು! ಒಡನೆಯೇ ನೆತ್ತರು ಸುರಿಯುವ ತನ್ನ ಖಡ್ಗದೊಂದಿಗೆ ಗುರುಗೋವಿಂದನು ಪುನಃ ಹೊರಗೆಬಂದು “ಇನ್ನೂ ಯಾರು ಬರುವಿರಿ?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಝಳಪಿಸಿದನು.

“ನಾನು! ನಾನು!!—” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ವರು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸಿದರು. ಗುರುಗೋವಿಂದನು ಅವರನ್ನು ಕೂಡಾ ಒಳಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ಯನು. ಮತ್ತೆ ಈಗಲೂ ನಾಲ್ವರನ್ನೂ ತರಿದು ಹಾಕಿದ ಶಬ್ದವು ಕೇಳಿಬಂತು!!

ರಕ್ತವು ತೊಟ್ಟಿಕ್ಕುವ ಖಡ್ಗದೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತೂ ಹೊರಗೆಬಂದನು ಗುರುಗೋವಿಂದ ಸಿಂಗ. ತ್ಯಾಗವೀರರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅತ್ಯಾಸವಿತ್ತನು. ಅರ್ಜುನ! ಅಲ್ಲಿ ಸಮಾವೇಶಿತರಾದ ಯುವಕರೆಲ್ಲಾ ಅನೇಕಗೊಂಡು, ಅವನ

ಅಹ್ಲಾಸಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದರು
“ನಮ್ಮ ನಾಯಕನು ವೀರಯಜ್ಞ ಮಾಡು
ತ್ತಾನೆ. ವೀರರೇ ಬನ್ನಿರಿ!” ಎಂಬ ಶಬ್ದ
ಮಾರ್ಗಗಳಿಗಡೆಗಡೆಗೂ, ಕೆದರಿ ಓಡಿದವರು
ಕೂಡಾ ಹಿಂವಿರಾಗಿ ಬಂದರು. ಭಯ ಓಡಿ
ಹೋಯಿತು. ವಿಶ್ವಾಸ ಅಚಲವಾಯಿತು.

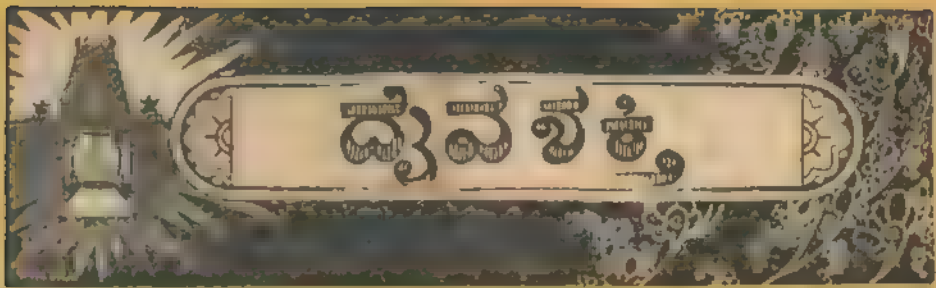
ಗುರುಗೋವಿಂದಸಿಂಹನು ಕಿರುನಗು
ನಗುತ್ತ, ಕೊರಗೇಬಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಡನೋ
ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಈ ಮೊದಲು ಒಳಗೆ
ಹೋಗಿದ್ದ ಸ್ವಲ್ಪಂದ ವೀರರನ್ನೆಲ್ಲರೂ ಕೊರಗೇ
ಬಂದು ಸಾಲಾಗಿ ನಿಂತರು! ಅವನ್ನು ನೋಡಿ
ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಶ್ಚರ್ಯವೂ ಗೋವಿಂದ ಸಿಂಹನ
ಮೇಲೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ನಂಬಿಕೆಯೂ ಉಂಟಾಯಿತು!

ಜಯ, ಜಯಾ ಕಾರದ ನಡುವೆ ಗುರು
ಗೋವಿಂದಸಿಂಗನು ಗಂಭೀರವಾಗಿಯೆಂದ
“ಅಹಾ! ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಪೌರುಷವು ಏನೂ
ಕುಂದಿಗೋಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲು ಈ
ಜನರು ತೂರರು ರುಜುಗೊಳಿಸಿದರು. ಇವರೇ
ಶ್ರೇಷ್ಠರತ್ನದಂತಹ ನನ್ನ ಪ್ರಿಯರಿದ್ದರು!
ಶತ್ರುಗಳ ಹಿಂಸಾಮಯ ಅಳಿಕೆಯಿಂದ, ಸರಿ
ಯಾದ ನಾಯಕರಿಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ಪೌರುಷವು
ಅಡಗಿಹೋಯಿತು. ಶತ್ರುಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು
ತುಳಿಯಿತೊಡಗಿದರು. ಈಗ ಈ ಜನರನ್ನು
ಬೆಂಬತ್ತಿಹಿಂಡ ನಿಮ್ಮಂತಹ ತ್ಯಾಗಶ್ರೇಷ್ಠರು,
ವೀರರತ್ನಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವಾಗ ಇನ್ನೂ ಭಯ
ನೇಕೆ? ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಅಡಗಿಸಿ
ಬಹುದು. ಏಳಿರಿ! ಪೂರ್ಣ ಶತ್ರುಸಂಹಾರ

ವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದಿಬರುವನೇಗೂ ನಾನು ಈ
ಖಡ್ಗವನ್ನು ಒರೆಗಿಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ! ಎಂದು
ಉತ್ತೇಜನಕರವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ
ಮುಖಾಂತರರಾಗಿ ಮಾರ್ಗಟ್ಟರು.

ಗುರುಗೋವಿಂದನು ದೇವಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಪಾಕಿದನು. ಜನರಲ್ಲಿ ಪೌರುಷವನ್ನು
ಉಕ್ಕಿಸಲು, ನಾಯಕನುಮಾಡಿದ ವಿಕಿತ್
ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಈಗ ಎಲ್ಲರೂ ನೋಡಿದರು.
ರುಂಡ ಕೂಡ ಜಮು ಟಗರುಗಳು ಅಲ್ಲಿ ಸತ್ತು
ಬಿದ್ದಿದ್ದವು! ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಒಳಗೆ ಕಡಿಯ
ಬೇಕೆಂದು ತೋರಿಸಿದ ಆ ಟಗರುಗಳಿಂದಲೇ
ಅಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ಬೆತಗನಾಯಿತು!

ಒಳಗೆ ಗುರುಗೋವಿಂದಸಿಂಗನಿಗೆ ಪ್ರಿಯ
ಶಿಷ್ಯರಾದ ಆ ಜನರಿಗೆ “ಪಾಂಚ್ ಪ್ಯಾರೆ”
ಎಂದು ಹೆಸರಾಯಿತು.

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಂಚನಪುರವೆಂಬ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಕಾಲಕೇತು ಎಂಬ ರಾಜನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ಬಹಳ ಗರ್ವಿ. ತಾನೇ ಸರ್ವಶಕ್ತನೆಂದು ಭಾವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ದೈವರನ್ನೇ ನಂಬದ ದುರಹಂಕಾರಿ.

"ಐಶ್ವರ್ಯ, ಅಧಿಕಾರ ಇದೆಲ್ಲಾ ಸ್ವೀಕರಿಸುವೆಂದು ನಂಬಬಾರದು. ದುರಹಂಕಾರ ಪಡಬಾರದು" ಎಂದು ಆತನ ಕ್ಷೇಮಚಿಂತಕರಾದ ಗುರುಹಿರಿಯರು ಎಷ್ಟೋ ಹೇಳಿಹೇಳಿರಬಹುದು. ಅಧಿಕಾರದ ಗರ್ವದಿಂದ ಉಬ್ಬಿ ಕೋಪ ಅವನ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಆವಾವುದೂ ಎರಲಿಲ್ಲ. ಚಿತ್ತವರು ದೊಡ್ಡವರೆಂಬ ತಾರತಮ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ತೃಣೀಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ತನ್ನನ್ನು ರಾಜಪದವಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಆತನ ಸಂಬುಗೆ. ದಿನಹೋದಂತೆ ಆತನ ಅಹಂಕಾರವು ಏರಿಕೊಂಡೇ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಿರಲು,

ಕಾಂಚನಪುರ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದೊಂದು ದೇವಾಲಯವಿತ್ತು. ಆ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷವೂ ಬಹುವೈಭವದಿಂದ

ಉತ್ಸವಗಳು ಜರುಗುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆಗ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಸಮಾರಾಧನೆಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದುವು. ತನ್ನ ದೇವನಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಉತ್ಸವಗಳೂ ಸಮಾರಾಧನೆಗಳೂ ನಡೆಯುವುದೆಂದು ಕಾಲಕೇತು ನಂಬಿದ್ದ.

ಒಮ್ಮೆ ಕಾಲಕೇತು ಆ ಉತ್ಸವವನ್ನು ನೋಡಸೇಕೆಂದು, ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಸಾಮಂತರು, ನಂದಿ ಮಾಗಧರು ಮೊದಲಾದ ಸಮಸ್ತ ಪರಿವಾರಮೊಂದಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಾಗ ದೇವಾಲಯದ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರು ಪುರಾಣಪಠನೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಪುರೋಹಿತರು ಸ್ವರಯುಕ್ತವಾಗಿ ಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾಜನು ಬಂದಾಗ ಪುರೋಹಿತರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಶ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಅರ್ಥವಿತ್ತು:

"ದೇವೋತ್ತಮ! ನೀನೇ ಸರ್ವಶಕ್ತನಾಗಿರುತ್ತಿ. ನೀನು ಸಂಕಲ್ಪಿಸಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳನ್ನು ಸೇವಕರಾಗಿಯೂ, ಸೇವಕರನ್ನು ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳಾಗಿಯೂ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ!"

ಈ ಶ್ಲೋಕವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಕಾಲಕೇತು
ವಿಗೆ ತಂಬಾ ಸಿಟ್ಟು ಬಂತು. ಹುಬ್ಬು ಗಂಟು
ಬಿತ್ತು. ಅಹಂಕಾರದಿಂದ ತನ್ನೊಳಗೆ ಅನೇ-
“ದೇವರಂತೆ, ಸಂಕಲ್ಪನಾತ್ರದಿಂದ ರಾಜ
ನನ್ನು ಸೇವಕನನ್ನಾಗಿಯೂ, ಸೇವಕನನ್ನು
ರಾಜನನ್ನಾಗಿಯೂ ಮಾರ್ಪಡಿಸುವಂತೆ!
ಎಂತಹ ಮಂತ್ರ! ಮುಢ್ಢಾಳಪಂಡಿತರ ಅರ್ಥ
ವಿಲ್ಲದ ಮಂತ್ರ” ಎಂದು ಮೂದಲಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅದರೂ ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೋಯ್ತಾಟ
ವಾಗಿ ಅವನ ಕೃದಯದೊಳಗೆ ಮಂಥನವಾಗು
ತ್ತಿತ್ತು. ಬಾಯಬಿಟ್ಟು ದೇಳಲು ಅದು ತಕ್ಕ
ಸ್ಥಳವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಶ್ಲೋಕಾ ದಿ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲ
ಮಾರ್ಪಡಿಸುವ ಶಾಸನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು
ಯೋಚನೆಮಾಡಿದನು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿ
ಗೊಂದು ಮಯಕವು ಬಂದಿತು. ಅಕಳಸಿ
ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿದನು. ಅಬವಳಿಕೆ ಹೋಗಿ
ಕಣ್ಣು ತೆರೆವನು. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿ ಕಗತ್ತರೆ!
ತನ್ನೊಂದಿಗಿರುವ ಮಂತ್ರಿ ಸಾಮಂತರಿಲ್ಲ;
ವಂದಿಮಾಗಧರಿಲ್ಲ; ಪರಿವಾರವಿಲ್ಲ; ಯಾರೂ
ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ದೀಪಕೂಡ ಸಮೀಪ
ದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ.

ಬಹಳ ಗಾಬರಿಯಾಯಿತು ಕಾಲಕೇತು
ವಿಗೆ. ಭಯದಿಂದ ಮೈಯೆಲ್ಲಾ ಜಿವರಿತು;
ಗಂಟಲು ಒಣಗಿತು ಆ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿಯೇ
ತಡವರಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಹೇಗೋ ಬಾಗಿ
ಲಿರುವ ಜಾಗವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ದಬ
ದಬನೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಬಡೆಯುತ್ತಾ “ಯಾರಲ್ಲಿ?

ತೆಗೆ ಬಾಗಿಲು! ನಾನು ರಾಜ! ಕಾಲಕೇತು
ಮಹಾರಾಜ ನಾನು!! ಬೇಗ ಬಾಗಿಲು
ತೆರೆಯಿರಿ!!!” ಎಂದು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೆಯೂ
ಸಿಲೆಕೊಡುವ ಶಾಗೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅರಚಿದನು.

ಈ ಶಬ್ದ ದೇವಾಲಯದೊಳಗಿಂದ ಬರು
ತ್ತಿತ್ತು. ದೇವಾಲಯದ ಆಚೆಗೆ ಕಾನಲಿರುವ
ವರು, ಈ ಶಬ್ದವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅತ್ಯರ್ಥ
ಪಡುತ್ತ—“ಈಗಲ್ಲವೇ ನಮ್ಮ ಪ್ರಭುಗಳು
ಪೂಜಾ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು
ಹೋದರು? ಅವರು ಹೋಗುವುದನ್ನು
ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಂಡೆವಲ್ಲ? ಇದೇನು? ನಾನು
ರಾಜ, ಕಾಲಕೇತು ಮಹಾರಾಜ! ಎಂದು
ಕೂಗುವುದಾರು? ಯಾರಾದರೂ ಹುಚ್ಚನೇ?
ಕುಡುಕನೇ?” ಎಂದು ಅವರವರೊಳಗೆ
ತರ್ಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

‘ನೋಡೋಣ’ ಎಂದು ಕಡೆಗೆ ಕಾಲು ಬಾರು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರು. ಕಾಲಕೇತು ಕತ್ತಕ್ಕನೇ ಓಡಿದನು. ಕಾವಲಿಗರು ಅಶ್ವಯುದ್ಧದ ಸ್ತಂಭಿಸಿ ನಿಂತರು.

ಕಾಲಕೇತು ರಾಜಭವನಕ್ಕೆ ಓಡಿಬಂದು “ಯಾರಲ್ಲಿ? ನಾನು ಪೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಿಜವಾದುದು ತಿಳಿದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಂತ್ರಿ ಸಾಮಂತರೂ, ವಂದಿ ಮಾಗಧರೂ ಎಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ ಬಂದಿರಿ? ಯಾರೋ ಅಲ್ಲಿ? ಈ ಅಪಘೇಯ ರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಡಿದು ಬಂಧಿಸಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

“ಬಂಧಿಸಿ ಅವನನ್ನು! ಹುಚ್ಚ! ಇವನು ಈ ರಾಜಭವನವೊಳಗೆ ಹೇಗೆ ಹೊಕ್ಕ?” ಎಂದು ಸೇನಾಧ್ಯಾಯನು ವೀರಭಟರಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಕಾಲಕೇತು

ವಿನ ಕೈಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಸುಕಲಿಕೆಗಳನ್ನು ತೊಡಿಸಿ ಮಹಾರಾಜನ ಇದ್ದಿರಿಸಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

ಕಾಲಕೇತುವಿನ ರೂಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಆ ದೇವದೂತ, ಕಾಲಕೇತುವನ್ನು ನೋಡಿ ಮಂದ ಹಾಸದಿಂದ—“ಯಾರು ನೀನು?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

“ನಾನು! ನಾನು! ಹುಂ! ನಾನೇ ಕಾಲಕೇತು ಮಹಾರಾಜ!” ಎಂದು ಕಾಲಕೇತು ಭಟರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ—“ಈತನು ಮೋಸಗಾರ. ನನ್ನ ವೇಷವನ್ನು ಧರಿಸಿ ಗದ್ದುಗೆ ಏರಿವ್ವಾನೆ. ಇವನನ್ನು ಬಂಧಿಸಿ” ಎಂದನು.

ಕಾಲಕೇತುವಾಗಿ ರೂಪದ್ದ ದೇವದೂತನಿಗೆ, ಇನ್ನೂ ಅವನು ಅಹಂಕಾರದಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುಬಂತು. —“ಇವನಾರೋ ಕುಡುಕ. ಅದರೂ ಕೊಂಚ ತಿಳುವಳಿಕೆಯವನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ. ನಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯಗಾರನನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬಹುದೋ ನೋಡುವ. ಇವನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬರುವವರೆಗೆ ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ಕೂಡಲೇ ಸೇವಕರು ಅವನನ್ನು ಎಳೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಒಂದು ಕತ್ತಲೆಯ ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ಬಂಧಿಸಿಹಾಕಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಆಗಾಗ “ಆಹಾ! ನಾನಾಯ ಗೋತ್ರೇ? ಕಾಲಕೇತು ಮಹಾರಾಜನು!” ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾರೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಕಾವಲುಗಾರರು ಇವನೊಬ್ಬ ಹುಚ್ಚನೆಂದು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕರು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಆ ವೇದವೂತನು ರಾಜಭವನದತ್ತ ದೊಡ್ಡ ಗೋಂದು ಓತನವನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದನು. ಆ ಓತನಗಳಿಗೆ ದೇಶ ವಿವೇಶಗಳ ಅಧಿಸತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂದಿದ್ದರು. ಬಹುದೊಡ್ಡ 'ದರ್ಬಾರು' ಜರುಗಿತು.

ಈ ದರ್ಬಾರಿಗೆ, ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿದ್ದವ ಕಾಲಕೇತುವನ್ನೂ ವೇದವೂತನು ಬರಮಾಡಿದನು. ನಾವು ಅವನ ಅವಸ್ಥೆ ಏನು ಹೇಳುವುದು? ಬಗೆಬಗೆಯ ಬಗ್ಗದ ಚಿಂದಿಚೂರುಗಳನ್ನು ಹೊಲಿದ ಉಪುಸನ್ನು ತೊಟ್ಟಿದ್ದ ಮೈನೊರಗಿ ಹೋಗಿತ್ತು. ತಲೆಗೂದಲು ಒಣ ಹುಲ್ಲಿನಂತೆ ಹಾರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದರ ಮೇಲೆ ತಲೆಯೊಂದು ಕುಪ್ಪುಟೋಪಿ. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾನಾಂಗಣದ ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಮೊಂದು ಕೋತಿಗೂ ತನಗಾತೋರಿ, ಓಡಿಹಂದು ಅವನ ಭುಜದಮೇಲೇರಿ ಕೊಂಡಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ನಕ್ಕರು.

ವೇದವೂತನು ಬಂದವನಿಗೆಲ್ಲಾ ಅವನನ್ನು ತೋರಿಸಿ—“ಇವನು ಯಾರೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅವನನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾಲಕೇತು ಹಲ್ಲುಕಡಿಯುತ್ತ—“ಅಯ್ಯಾ, ನೀವಾರೂ ನನ್ನನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಲಿಲ್ಲವೆ? ನಾನೇ ನಿಜವಾದ ಕಾಲಕೇತು. ಇವನಾರೋ ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳ. ನನ್ನ ವೇಷದಿಂದ ಬಂದು, ಈ ಮಾಯಾ ನಾಟಕ

ವಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಎಲ್ಲರೂ ನಗುತ್ತ—“ಇವನಾರೋ ತಲೆತಿರುಗಿದ ಹುಚ್ಚನೇಕೆ!” ಎಂದು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಗೇಲಿ ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಕಾಲಕೇತು ನಿರಾಶನಾದನು.

ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ, ರಾಜನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವೇದವೂತನು ಕಾಲಕೇತುವನ್ನು ಅಂತ್ಯಕಾಂಡಕ್ಕೆ ಕರೆಸಿ—“ಈಗ ನೀನು ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯು? ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳ ಬಲ್ಲೆಯಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕಾಲಕೇತು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಓಲಿವಿಳಿ ನೋಡಿ, ಯೋಚನೆಗೆ ಒದ್ದು ಬಳಿಕ “ಹಾ! ನಾನೇ? ನಾನು! ಹೌದು, ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನಾನು ಹುಚ್ಚ! ಪ್ರೆವಬಲವನ್ನು ಧಿಕ್ಕಾರ ಮಾಡಿದ ಮಹಾ ಗರ್ವ. ದರಹಂಕಾರಿ.

ಬುದ್ಧಿ ಹೀನ. ದೈವಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳೇ ನನ್ನನ್ನು ಗುರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಈಗ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಿತು. ಗರ್ವ ಕೋಯಿತು. ಅಹಂಕಾರವಳಿಯಿತು. ಸಾವಿರಗ ದೀನ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ದಾಸ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಳಬಳನೆ ಅಳಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಆಗ ದೇವದೂತನು ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆ ಯಾಡಿಸುತ್ತಾ,—“ಆಹಾ! ಈಗ ನಿಜವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಗರ್ವಾಹಂಕಾರಗಳು ನಾಶವಾದವು. ನಿಜವಾಗಿ ಈಗ ನೀನು ರಾಜನೇ! ಮಹಾ ರಾಜನೇ! ಕಾಲ ಕೇತುವೇ!” ಎಂದು ಹರಸಿದನು.

ನೋಡುತ್ತಿದ್ದವಾಗೆಯೇ! ದೇವದೂತನು ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋದನು. ಆತನು ಧರಿಸಿದ ರಾಜೋಚಿತ ಭೂಷಣಗಳೆಲ್ಲಾ ಕಾಲಕೇತು ವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟುವು. ತಲೆಯಮೇಲೆ ನವರತ್ನ ಖಚಿತವಾದ ಕಿರೀಟವು ಕಂಗೊಳಿಸಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ಮರ್ಯಾದೆಯಿಂದ ಸೇವಿಸತೊಡಗಿದರು. ಕಾಲಕೇತು ಬಹಳ ಅಕ್ಷರ್ಯ ಪಡುತ್ತ, ದೇವಂನ್ನು ಮನಸಾ ಮಂದಿಸಿದನು.

ದೇವದೂತನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ಈ ಬಗೆಯ ವೃತ್ತಾಂತಗಳು ಯಾರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಗಲೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂದಿನಿಂದ ರಾಜನು ಸ್ವಭಾವದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಮಾರ್ಪಾಟು ಹೊಂದಿದ್ದು ನೋಡಿ ಅಧಿಕಾರಿ ಗಳಿಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೂ ತುಂಬಾ ಆಕ್ಷರ್ಯ! ಈಗ ಮಹಾರಾಜನು ಎಷ್ಟು ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ! ಗುರುಹಿರಿಯರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಗೌರವದಿಂದ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ! ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮಿಂಚಿ ದೇವರಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಭಕ್ತಿ! ಎಷ್ಟು ವಿಶ್ವಾಸ!

ಕಾಲಕೇತುಮಹಾರಾಜನು ರಾಜ್ಯದೊಳ ಗಿನ ದೇವಾಲಯ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೀರ್ಣೋದ್ಧಾರ ಮಾಡಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದನು. ದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ದೊಡ್ಡ ಉತ್ಸವಗಳಿಗೆ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡಿದನು. ಈಗ ದೇವರ ಸ್ತೋತ್ರಗಳೂ ಮಂತ್ರಗಳೂ ರಾಜನಿಗೆ ಆತ್ಮಾನಂದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿದ್ದುವು. ದೈವಶಕ್ತಿಗೆ ಜಯ ಜಯವೆಂದು ಹೃದಯತುಂಬಿ ಹೇಳಿ ಕೊಂಡನು. ಬರುಬರುತ್ತಾ ಕಾಲಕೇತು ಪ್ರಜಾರಂಜಕ ರಾಜನೆಂದು ಬಹಳ ಖ್ಯಾತನಾದನು.

ಮೇಲು ಕೀಳು

“ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಮೇಲು? ನೀನೋ ನಾನೋ?” ಎಂದು ಒಬ್ಬ ವೇದಾಂತಿಗೂ ಒಬ್ಬ ದೈತನಿಗೂ ಒಮ್ಮೆ ಚರ್ಚೆಯುಂಟಾಯಿತು. “ಯಾವಾಗ ನೋಡಿದರೂ ಮಣ್ಣು ಅಗೆಯುವುದು, ಉಳುವುದು ಹೀಗೆ ಕೆಸರಿನಲ್ಲಿಯೇ ನೆನ್ನಕೆಲಸ. ಕೆಸರು ತಳೆದು ತಳೆದು ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸೆಲ್ಲಾ ಕೆಸರಿನ ಹಾಗಾಗಿದೆ. ಆ ಮರಕ್ಕೂ ನಿನ್ನೂ ವರ್ಣವೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ವೇದಾಂತಿ.

ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಮುಗುಳುನಗೆ ನಗುತ್ತಾ ದೈತನು: “ಆಯ್ಯಾ ವೇದಾಂತಿಗಳೆ! ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ನಿಮಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಗೆಲುವಕಾರಿ ಯಾದವನು ನಾನೇ ಎಂಬುದು ಇನ್ನೂ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ನೀವು ಬೋಧಿಸುವ ವೇದಾಂತವು ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರೂ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರೂ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ಕೆಸರು ತಳೆದು ಬೇಸಾಯ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನೀವೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕೂಡಾ ಬದುಕಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿ” ಎಂದನು.

ವೇದಾಂತಿ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದನು.

ಆಗ ದೈತನು “ಇಷ್ಟು ಆಲೋಚನೆ ಏಕೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿ; ಹೀಗೆಯೇ ಹಿಂದೂವೈ ಒಂದು ಕಲ್ಲಿಗೂ ಕೆಸರಿಗೂ ವಾದವಿತ್ತು. “ನಾನು ನೋಡು, ಎಷ್ಟು ಒಲವಾಗಿ, ಶುಭ್ರವಾಗಿ, ಸುಂದರವಾಗಿ ಇದ್ದೇನೆ! ನೀನಾದರೂ, ಭೇ! ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮೈಗೆಲ್ಲಾ ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೊಳಕು ಅಂಟು ಗಾರ. ನಿನ್ನನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅಸಹ್ಯ ಪಡುತ್ತಾರೆ. ತಿಳಿಯದೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿ ಬಿಟ್ಟರೆ, ಕೂಡಲೇ ಕಾಲು ತೊಳೆಯಬೇಕು” ಎಂದು ಕಲ್ಲು ಗರ್ವದಿಂದ ಹೇಳನ ಮಾಡಿತು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೆದುನಾದ ಕೆಸರಿಗೂ ಕೋಪ ಬಂತು: “ಎಲೆ ಪಾಪಾಣವೆ! ನೋಡಲಿಕ್ಕೆ ನಾನು ಅಸಹ್ಯವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೇನು. ಆದರೆ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಪೈರು ಪಚ್ಚಿಗಳಿಗೆ ಜೀವ ಕೊಡುವುದು ಯಾರುಗೊತ್ತೋ? ನಾನೇ. ನಾನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಪೈರುಗಳು ಒಣಗಿಹೋದಾವು” ಎಂದಿತು ಧೀರತನದಿಂದ.

ರೈತನು ಹೇಳಿದ ಈ ಕಥೆಗೆ ವೇದಾಂತಿ
 "ನೀವೇ ರೈತಾ, ಕೆಸರು ಸೇಕೆನ್ನು ಅಲ್ಲ
 ವೆನ್ನಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಎರಡನೇ
 ಪಕ್ಷವನ್ನೂ ಯೋಚಿಸಬೇಕು. ಕೆಸರಿನಿಂದ
 ಹೈದು ಹಕ್ಕಿಗಳು ಬೆಳೆದರೆ, ಬೊಡ್ಡ ಬೊಡ್ಡ
 ಭವನಗಳನ್ನೂ, ದೇವಾಲಯಗಳನ್ನೂ
 ಗೋಪುರಗಳನ್ನೂ ನಿರ್ಮಿಸಲು ಕಲ್ಲುಗಳು
 ಬೇಕಲ್ಲವೆ? ಆದ್ದರಿಂದ ಅದರದರ ಉಪಯೋಗ
 ಆದಕದಕೆ ಹೆಚ್ಚು. ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಒಂದು
 ಕದನು ಎಂದಿಲ್ಲ. ಎರಡೂ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಉಪ
 ಕಾರವೇ" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆ ದಾಂಗೆ ಬನ್ನಿವ್ವಾಯ್ತು. ಪ್ರತಿ
 ಯೊಬ್ಬನ ಉಪಯೋಗವೂ, ಪ್ರತಿಸ್ತನ್ನಿನ
 ಉಪಯೋಗವೂ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಉಂಟೆಂದು
 ಈಗ ಒಪ್ಪುತ್ತೀರಷ್ಟೆ? ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ
 ಕಥೆ ಕೇಳಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮ ಖಂಡಿತ
 ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸುವಿರಂತೆ" ಎಂದು ರೈತನು
 ಹೀಗೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಡಗಿದನು:

"ಒಂದು ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಲಿದ
 ಮರವೂ ಒಂದು ತೇಕಿನಮರವೂ ಅಕ್ಕನಕ್ಕೆ
 ದ್ದವಿದ್ದುವು. ಒಮ್ಮೆ ಅಲಿದಮರವು ಹೇನೆ

ಯಿಂದ—'ಅಹಾ! ನಾನು ಲಕ್ಷಾಂತರ
 ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ನೆರಳುಕೊಡ ತ್ರೇಣಿ. ಅಸಂಖ್ಯ
 ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯಕೊಡ. ತ್ರೇಣಿ ಸ್ನಿಂ
 ದೇವಾದಿಗಳು?' ಎಂದು ಮೂವಲಿಸಿತು.

ಆದಕ್ಕೆ ತೇಕಿನ ಮರ 'ಗರ್ವಿಷ್ಟ ಅಲವೆ!
 ನಿನ್ನ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಡು. ನೀನಷ್ಟ
 ರವನು? ನಿನ್ನ ನೆರಳೆಷ್ಟರದು? ನಿನ್ನ ಒಡಲಿ
 ನಿಂದ ಮಾನವರ ತಲೆತಲಾಂತರಕ್ಕೆ ಬಾಪ್ಪತ
 ವಾದ ಮನೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಗೊತ್ತೆ? ನಿನ
 ಗಿಂತ ನಾನೇನೂ ಕಡವೆಯಲ್ಲ' ಎಂದು
 ಹೊಡೆದು ಹೇಳಿತು.

ರೈತನು ಹೇಳಿದ ಈ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ
 ವೇದಾಂತಿ ವೇಚ್ಛಿ ಅವನ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಡಿದು—
 "ಹಾಗಾದರೆ ಅದ್ವೈತ, ನೀನು ಶರೀರಕ್ಕೆ ನೆರ
 ಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಅಲಿದಮರ, ನಾನು ಮರಸ್ತೆಗೆ
 ಶಾಂತಿ ಕೊಡುವ ತೇಕಿನಮರ. ಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೆ
 ಜೀವವನ್ನು ಕೊಡುವ ಕೆಸರು ನೀನು, ರಕ್ಷಣೆ
 ಕೊಡುವ ಶಿರೇಲ್ಲು ನಾನು! ತಿಳಿಯಿತು.
 ಒಬ್ಬರು ಮೇಲು ಒಬ್ಬರು ಕೀಳು ಎಂಬುದೇ
 ಇಲ್ಲ. ಲೋಕಕ್ಕೆ ನಾನೆಷ್ಟು ಬೇಕೇಬೇಕು"
 ಎಂದು ನಿರ್ಮಲಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

1

2

ಇಂದಿನ ಮಕ್ಕಳು

ಮುಂದಿನ ಜನಾಂಗ

3

4

1. ಬಿ. ಆರ್. ಪಿ. ಮಾರಿನಿ, ದಾವಣಗೆರೆ

2. ಬಿ. ಮೋಹನಸ್ವಾಮಿ, ಧಾರವಾಡ

3. ಬಿ. ಉರ್ಮಿಳ, ಮಂಗಳೂರು

4. ಬಿ. ದೀವಕಮ್ಮ, ಬೆಟಗೇರಿ

ಭೀಮನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ

ಅವನಿಗೆ ಹನ್ನೊಂದನೆಯ ವಯಸ್ಸು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ, ಅವನ ತಂದೆ ಪಾಂಡ ರಾಜನು ತೀರಿಹೋದನು. ಅದಾದರಿಂದ ತಾಯಿ ಕುಂತೀದೇವಿಯೊಂದಿಗೆ ಪಾಂಡವ ರ್ಲಿವರೂ 'ಕತಕೃಂಗ' ವರ್ಷ ತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹಸ್ತಿನಾಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು.

ಅಲ್ಲಿ ಪಾಂಡವರೂ ಕೌರವರೂ ಒಟ್ಟಿಗೇ ಆಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಹಿರಿಯವನಾದ ಧೃತರಾಷ್ಟ್ರನು ಅವರೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಪೋಷಣೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೌರವರಿಗೂ ಪಾಂಡವರಿಗೂ ಒಂದಾಗಿಯೇ ಆಟ-ಪಾಟಗಳು ನಡೆದುವು.

ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಒಬ್ಬದಲ್ಲಿ ಭೀಮನೇ ಹೆಚ್ಚು. ಹತ್ತುಮಂದಿ ಮರವನ್ನೇರಿ ಕೋಟಿಯಾಟ ಆಡುವಾಗ ಭೀಮನು ಅನುರವ ಸ್ವೇತ್ತು ಕಡವಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಮರದಮೇಲಿದ್ದವರಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿದ್ದು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರ. ಇಂತಹ ಎಷ್ಟೋ ಆಟಗಳಿಂದಲೇ ಭೀಮನ ಶಕ್ತಿ ಬಹಿರಂಗವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಆಡುತ್ತ ಕೆಲವರಿಗೆ ಅವನು ಹಗೆಗಾರನಾಗಬೇಕಾಯಿತು.

ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ದುರವಕಾರಿಯಾದ ಹುಡುಗಾರನೂ ಅವ ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೆ ಭೀಮ

ನನ್ನು ಕಂಡು ಸಹಿಸಲಾ-ಲಿಲ್ಲ. ಭೀಮನನ್ನು ತೊಲಗಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಸಮಯ ಹೊಂಚುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಒಂದುದಿನ ಗಂಗಾತೀರದ 'ಪ್ರಮಾಣಕೋಟಿ' ಎಂಬ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕುರು ಪಾಂಡವರು ಆಟವಾಡಲು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಹಾಗೆಯೇ ಆರಿ ಅಡಿ ಒಳಕೆ ಭಕ್ತ್ಯ ಭೋಜನಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಮಲಗಿದರು. ಭೀಮನು ಮಾವಕ ಪಾನೀಯವನ್ನು ಕುಡಿದಿದ್ದು ದರಿಂದ ಗಾಢ ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದನು. ಕೂಡಲೇ ದುರ್ಯೋಧನನ

ಪಕ್ಷದವರು ಭೀಮನನ್ನು ಬಲವಾದ ಹಗ್ಗದಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಎತ್ತಿ ಗಂಗಾನದಿಯೊಳಗೆ ಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಅದರಿ ಭೀಮನು ಹಿಂದೇದಮ್ಮಿಗೆ ತನ್ನ ಕಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಈಜೆ ದಡವನ್ನು ಸೇರಿ ಯಥಾಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿದ್ರಿಸಿದನು. ಅವನಿ ಗೇನೂ ಆಗಿಲ್ಲ.

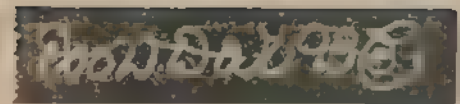
ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ದುರ್ಯೋಧನನು ಇನ್ನೊಂದು ತಂತ್ರ ಮಾಡಿದ. ಭೀಮನು ನಿದ್ರಿಸಿದಾಗ ಕೌರವರು ಕಷ್ಟ ಸರ್ಪಗಳನ್ನು ತಂದು ಅವನಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟರು. ಆ ಕ್ರೂರ ಸರ್ಪಗಳು ಎಷ್ಟೇ ಕಚ್ಚಿದರೂ ಭೀಮನಿ ಗೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಗಾಯವೇ ಆಗದಮೇಲೆ ವಿಷ ವಿಳಯುವುದಲ್ಲಿದೆ? ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಭೀಮನು ಘಾಳು ಮೂಡಿಸಿದಂತೆ, ಹಾವುಗಳನ್ನು ದೂರ ಓಡಿಸಿ ತನ್ನವಾಡಿಗೆ ತಾನು ಹೊರಟನು.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದುದಿನ ಬಾವವಹನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಯಾರೋ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಕಟ್ಟನ್ನು ತಂದು ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದರು. ಬಹಳ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ಆ ಕಟ್ಟನ್ನು ಒಡೆದು ನೋಡಿದಾಗ, ಅದರೊಳಗೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ವಸ್ತು ಇತ್ತು. ಅದರ ಮೈ ತುಂಬಾ ನವತ್ವ ಖಚಿತವಾದ ಅಭರಣಗಳಿದ್ದವು. ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚೀಟಿ. ಅದರಲ್ಲಿ "ಪರ್ಷಿಯಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಗೆ, ಮತ್ತೆಲ್ಲಾ ದೇಶದ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಗಳೂ ಕಡಮೆಯೇ" ಎಂದಿತ್ತು.

ಆ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ನ ಕೀಲನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತಲೇ, ಅದು ನಿಜವಾದ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ವಸ್ತು ಯಂತೆಯೇ ಹಾಡಿತು. ಆಗ ಬಾವವಹನನು ಎರಡುಪಕ್ಷಿಗಳೂ ಒಂದೇಬಾರಿ ಹಾಡುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಹಾಗೆ

ಹಾಡಲು, ಎರಡರ ಸ್ವರವೂ ಸರಿಕೂಡಿ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಜೇರೆಜೇರೆ ಹಾಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವಕ್ಕೇ ಮನೋಹರವಾಗಿತ್ತು.

ಒಮ್ಮೆ ಒಂದು ಹಾಡನ್ನು ಯಾಂತ್ರಿಕ ವಸ್ತು ಮೂವತ್ತಮೂರುಬಾರಿ ಹಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ "ಈಗ ನಿಜವಾದ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ವಸ್ತು ಹಾಡಲಿ" ಎಂದು ಬಾವವಹನನು ತನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ನ್ನು ಹಾಡುಕೊಡಲು, ಅದರೇ ಆವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ

ಅದನ್ನು ಕಾಣದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟರು. ಹಿರಿಯನೊಬ್ಬನು "ಅದು ಕೃತಜ್ಞತೆ ಮುಖದ ವಸ್ತು" ಎಂದನು. "ಹೋದರೆ ಹೋಗಲಿ. ಅದನ್ನು ಮಿಂಚಿದ ಇನ್ನೊಂದು ವಸ್ತು ಬಂದಿದೆಯಲ್ಲವೇ?" ಎಂದರು ಎಲ್ಲರೂ. ಅದನ್ನು ಗಾಯಕನು ಯಾಂತ್ರಿಕ ವಸ್ತು

ಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾ- "ನಿಜವಾದ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ಅದರ ಇಷ್ಟದಂತೆ ಅದು ಹಾಡುತ್ತದೆ. ಇದು ಹಾಗಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರ ಕೀಲು ತಿರುಗಿಸಿದರೆ ಹಾಡುತ್ತದೆ" ಎಂದನು. ರಾಜಭವನದೊಳಗೆ ಬಾವವಹನನು ಒಂದು ಸಭೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ, ಯಾಂತ್ರಿಕ ವಸ್ತು ಯಗಾನವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿರು

ವಾಗ ಏನೋ ಸುದ್ದಿ ಹರಡಿತು. "ಇದರ ಗಾನ ನಿಜವಾದ ಬುಲ್ ಬುಲ್ ವಸ್ತುವೆಂದಿದ್ದರೂ ಏನೋ ಒಂದು ಲೋಪವಿದೆ" ಎಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟನು. ಅದರೂ ನಿಜವಸ್ತು ಹೇಳವೇ ಹೋದುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೋಪವಿಧೇ ಇತ್ತು. ಹೀಗೆ ಬಾವವಹನನು ಈ ಯಾಂತ್ರಿಕ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಂತಃಪುರದ ತನ್ನ ಒಳಿಯೇ ಇರಿಸುವಂತೆ ಏರ್ಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಯಾವಾಗಲೂ ಅದರ ಗಾನವನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಆನಂದಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇಂತ್ರು

ಬಣ್ಣದ ಪೆನ್ಸಿಲ್ ತಮಾಷೆ

ಒಂದು ಬಣ್ಣದ ಪೆನ್ಸಿಲುಗಳ ಪಟ್ಟಿಗೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು, ಬಿಳುಪು, ಹಸುರು, ನೀಲಿ ಮೊದಲಾದ ಪೆನ್ಸಿಲುಗಳು ಇರುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿ ಪೆನ್ಸಿಲಿಗೂ ಹಿತ್ತಾಳೆಯ ಅಥವಾ ಸೆಲ್ಯುಲಾರ್ಡಿನ ಕ್ಯಾನ್ ಇರುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಕ್ಯಾನ್ ಸಹಿತವಾದ ಪೆನ್ಸಿಲುಗಳು ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಇಂದ್ರಜಾಲಿಕನು ಆ ಪೆನ್ಸಿಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೋರಿಸುವನು.

ಪ್ರೇಕ್ಷಕರು ಯಾವ ಪೆನ್ಸಿಲ್ ಹಸುರು, ಯಾವ ಪೆನ್ಸಿಲ್ ನೀಲಿ ಎಂದು ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಗೆರೆ ಎಳೆದು ನೋಡಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಮೇಲೆ ಪ್ರೇಕ್ಷಕರಿಂದಲೇ ಒಂದು ಟೋಪಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಪೆನ್ಸಿಲುಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಕಲಿಸಿಬಿಡಬೇಕು. ತರುವಾಯ ಇಂದ್ರಜಾಲಿಕನು ನೋಡದೆಯೇ, ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಪೆನ್ಸಿಲನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ, ಅದು ಯಾವ ಬಣ್ಣದ ಪೆನ್ಸಿಲೆಂದು ಅವನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಹೇಳಿಬಿಡುವನು.

ನೋಡದೆಯೇ ಹೇಗೆ ಹೇಳಿದನೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನೋಡದಿದ್ದರೂ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆಟ್ಟುಕೊಂಡು ಪೆನ್ಸಿಲಿಂದ ನಖಗಳ ಮೇಲೆ ಗೀರಿ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನು ಹೇಳಿರಬೇಕೆಂದು ಕೆಲವರು ಅಂದುಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಗುಟ್ಟು ಹಾಗಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತೆ?

ಈ ತಮಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪೆನ್ಸಿಲಿಗಿರುವ ಕ್ಯಾನ್ಗಳೇ ಬಹಳ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತವೆ. ಈ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿರುವ ಚಿತ್ರವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದರಾಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಕಲ್ಲಿ ಕಾಣುವಂತಹ ಪೆನ್ಸಿಲುಗಳು ಅನೇಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ

לה

ಪೇಟೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಿಕ್ಕುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ 'ಕ' ಹತ್ತಾರು
 ಕ್ಯಾಪ್ ಇರುವ ವಸ್ತುಗಳು, 'ಖ' ಸೆಲ್ಯುಲಾಸ್ ಕ್ಯಾಪ್‌ನದು.
 ಎಂದ್ರಜಾಲಿಕನು ಈ ಕ್ಯಾಪ್‌ಗಳೆರಡು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು
 ಕೊಂಡುಕೊಂಡು, ಕ್ಯಾಪ್‌ ತೆಗೆದು 1, 2, 3, 4, 5, 6 ಈ
 ನಂಬರುಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಸೂಚಿಸಿದಂತೆ ವಸ್ತುವಿನ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ
 ಕೊಂಚಕೆತ್ತಿ, ಮತ್ತೆ ಕ್ಯಾಪ್ ಹಾಕಿ, ಹೀಗೆ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿದ
 ವಸ್ತುಗಳನ್ನೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರಬೇಕು. ಹಿಂದಿನ ಒಂದಿನಲ್ಲಿ
 ಅರ್ಧ ಚಂದ್ರದಂತೆ ಕೆತ್ತಿದ್ದು ಕೆಂಪುವರ್ಣ, ಮತ್ತೊಂದಲ್ಲಿ ಬಂದಿ

ಯಂತೆ ಕೆತ್ತಿದ್ದು ನೆಟ್ಟು 2 ನೇ
ಪೆನ್ಸಿಲ್ ನೀಲಿ, '+' ಈ ಗುರುತಿ
ನಂತೆ ಕೆತ್ತಿದ್ದು ಹಸುರು. ಹೀಗೆ
ಎಲ್ಲಾ ಪೆನ್ಸಿಲಿಗೂ ಒಂದೊಂದು
ಗುರುತಿರಬೇಕು.

ಇಂದ್ರಜಾಲಿಕನ ಕೈಗೆ ವಸ್ತ್ರ
ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಕೈಯನ್ನು ಹಿಂದೆ ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡಿದ್ದವನು ಹಾಗೆಯೇ
ಬೀಲೆಯವರಿಗೆ ತಿಳಿದಂತೆ, ಅದರ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಕೆತ್ತು, ಕೆತ್ತಿದ
ಗುರುತನ್ನು ತಡವಿನೋಡಿಕೊಂಡು, ಅದು ಇಂತಿಂತಹ ಬಗ್ಗಿದ
ವಸ್ತ್ರ ಎಂದು ಹೇಳಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಕುರುಡರುಕೂಡ ಈ
ಇಂದ್ರಜಾಲವನ್ನು ಮಾಡಬಲ್ಲರು.

ವಿಳಾಸ: ಹೈದರಾಬಾದ್ ಪಿ. ಸಿ. ಸರ್ಕಾರ, ಹೈದರಾಬಾದ್

12/3/11, ಜವಹರ್‌ಲೇನ್, ಬಾಲಿಗಂಜ್, ಕಲಕತ್ತಾ - 19

ನ ಗೆ ಹ ನಿ

ಮೇಷ್ಟ್ರು—ನಿನ್ನ ನಾಳೆ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವಾಗ
ನಿನ್ನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು.

ಮದುಗ—ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಮೋದ್ದಾ ಕನ್ನ
ಲ್ಪಿಂಗ್ ಲೈಸ ಹೆಸ್ಟೆಡು ರೂಪಾಯಿ
ಭಾರ್ಜಮಾಡ್ತಾರೆ ಸಾರ್.

—ಎಂ. ಸಿ. ಪಟ್ಟಿ ಇಲಕಲ್ಲ.

* * *
ತಾಯಿ—ಬಿಸಿನೀರು ಕಾಯಿಸಲೇನೋ?

ಮಗ—ಬೇಡಮ್ಮ ತಣ್ಣೀರು ಕಾಯಿಸು.

—ಎಸ್. ವಿ. ಪಂಡಿತ, ಮೈಸೂರು.

* * *
ಗೋಪು—ರಾಮಾ ನನ್ನ ಕಿವಿ ಕಟ್ಟಿದಾ
ಸಾರ್,

ರಾಮಾ ಇಲ್ಲ ಸಾರ್. ಅವನೇ ಅವನ
ಕಿವಿ ಕಟ್ಟೊಂಡದ್ದೋ!

ಸಿ.ಎನ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣರಾವ್, ಬಾಕುಪಿ.

ಕಳೆದ ತಿಂಗಳಿನ ಚಂದಮಾಮಾ... ನೇ
ಪ್ರತಿಬದ ಚಿತ್ರಗಳ ತಪ್ಪುಗಳು :

1. ಮುಚ್ಚಳದ ಗೆರೆ ಇರಬೇಕು.
2. ಗೊರಸು ಅಬಂಡವಾಗಿರಬೇಕು.
3. ಎಡಗಣ್ಣು ಬಲಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಬಲಗಣ್ಣು
ಎಡಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಇರಬೇಕು.
4. ನೀರು ಬೀಳುವ ಶೂಕುಗಳಿರಬೇಕು.
5. ಹಲ್ಲುಗಳಿರಬೇಕು.
6. ನಿಬ್ಬಿನ ಮೊನೆ ಸೀಳಿರಬೇಕು.
7. ಕೆ ಹರಿಯುವ ಕಾವು ಹೊರಕ್ಕೆ ಕಾಣಿಸ
ಬೇಕು.
8. ಜೂನ್ ತಿಂಗಳಿಗೆ 31 ದಿನಗಳಿಲ್ಲ.
9. ೬ ಗುಂಡಿಗಳಿಗೆ ೬ ಶೂಕುಗಳು ಇರ
ಬೇಕು.

ಫೋಟೋ ತೀರ್ಪಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ನವಂಬರ್ ಫೋಟೋಗಳ ಫಲಿತಾಂಶ
ನವಂಬರ್ ತಿಂಗಳ ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟ
ಸುವ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ನಮಗೆ ಬಂದ ಶೀರ್ಷಿಕೆ
ಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮವಾಗಿರುವ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಶೀರ್ಷಿಕೆ
ಗಳಿಗೆ ಬಹುಮಾನವೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಶೀರ್ಷಿಕೆ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ :

ಅಡುತ್ತಾ ವ್ಯಾಯಾಮ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ :

ತಿನ್ನುತ್ತಾ ವ್ಯಾಯಾಮ

ಕಳೆದ ವರು :

ಶ್ರೀಮತಿ ಸಿ. ಜಗದಂಬಾ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ,

ಬೆಂಗಳೂರು

ಬಹುಮಾನಪಡೆದ ಈ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು, ಕಳು
ಹಿಸಿದವರ ಹೆಸರಿನೊಂದಿಗೆ ನವಂಬರ್
ಚಂದಮಾಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತೇವೆ. ಬಹುಮಾ
ನದ ಮೊಬಲಗು ರೂ. 10/-ನ್ನು ನವಂಬರ್
ಸಂಚಿಕೆ ಹೊರಟ ಕೂಡಲೇ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

★

ಡಿಸೆಂಬರ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ

ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಫೋಟೋಗಳ ಮಾದರಿಯನ್ನು
ವಿವರಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಕ್ಕದ ಪ್ರತಿಬದಲ್ಲಿ ನೋಡಿ.

ಮುಖ್ಯ ಸೂಚನೆ :

ನೀವು ಕಳುಹಿಸುವ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಾರ್ಡ್
ನಲ್ಲಿಯೇ ಬರೆದುಕಳಿಸಬೇಕು. ಕೆಲವರು
ಕಾಗದದ ಮೇಲೆ ಬರೆದು ಕವರಿನಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ.
ಇಂತಹವುಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ

ಡಿಸೆಂಬರ್ 1952

::

ಬಹುಮಾನ 10/- ರೂ.

ಡಿಸೆಂಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಫೋಟೋಗಳು ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿರುತ್ತವೆ
ಇವುಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಒಂದು ಜತೆ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬೇಕು.

1. ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ಫೋಟೋವಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತಿರಬೇಕು.
2. ಮುದ್ದಾದ ಒಂದು ಮಾತಾಗಲೀ, ಎರಡು ಮೂರು ಶಬ್ದಗಳ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಾಗಲೀ ಇರಬಹುದು.
3. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೊದಲನೆಯ ಫೋಟೋವಿಗೂ ಎರಡನೆಯ ಫೋಟೋವಿಗೂ, ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಂಬಂಧಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಮಾತುಗಳ ವಾಕ್ಯಗಳಾಗಿರಬೇಕು.
4. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಒಂದೊಂದು ಜತೆ ವಾಕ್ಯಗಳ ಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕಳಿಸಕೂಡದು.
5. ಒಂದು ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ನೀವು ಕಳುಹಿಸುವ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳೂ, ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರು, ವಿಳಾಸಗಳೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿರಬೇಕು.
6. ಆಕ್ಟೋಬರ್ 10-ನೇ ಶಾರೀರಿಕನೋಳಿಗೆವಾಕ್ಯಗಳು ನಮಗೆ ಒಂದು ಸೇರಬೇಕು. ಅನಂತರ ಬಂದುವುಗಳಿಗೆ ಗಮನಕೊಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ.
7. ನಮಗೆ ಸೇರಿದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಒಂದು ಜತೆಗೆ (ಅಂದರೆ ಎರಡು ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಿಗೂ ಸೇರಿ) ರೂ. 10/- ಬಹುಮಾನವಾಗಿ ಕೊಡಲ್ಪಡುವುದು.
8. ಶೀರ್ಷಿಕೆ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾದ ವಿಳಾಸ:

: ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :

ಚಂದನಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್ ನಡಪಳನಿ ಪೋಸ್ಟ್ :: ಮದರಾಸು - 26.

ವಿಜಯ

ರವರ ಚಿತ್ರಗಳು

ವಿನೋದಕ್ಕೆ

ವಿಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ

ನಾಟಯಿಲ್ಲದವು

VIJAYA PRODUCTIONS LTD.

Lessons of Vaahini Studios

MADRAS - 26

ಬಯಮಾನ
ಸನ್ನಿವಶ ಶೀರ್ಷಿಕೆ

ಉರಿನಕಡೆಗೆ

ಕಲಿಸಿದವರು :
ಎಚ್. ಸಂಜೀವರಾವ್, ಸುರತಕಲ್ಲು

